

РІК LXXVI, Ч. 2

ЛЮТИЙ – 2019 – FEBRUARY

№ 2, VOL. LXXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXVI ЛЮТИЙ Ч. 2

Україномовний редактор – Лариса Тополя
Англomовний редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колеґія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,

Софія Геврик, Петруся Савчак,

Ірена Грамяк, Лідія Слиз

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXVI FEBRUARY № 2

Ukrainian-language-editor – Larysa Topolya
English-language editor – Tamara S. Cornelison

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Sophia Hewryk, Petrusia Sawchak,
Irena Gramiak, Lida Slysh

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лариса Тополя. «Сором – хилитися і долі коритися»	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками і думками.	2
Нам 75 років!	3
Н. Соневицька, Л. Тополя. 64 роки успішної праці 64-го Відділу СУА.	5
Тетяна Малахова. «А наші хлопці на війні». Дебальцівський котел	8
Люба Шатанська. Слідами наших публікацій.	8
Marianna Zajac. Sharing News and Views.	9
T. Cornelison. Serendipity.	10
Lose the Gum. (editor's review).	11
Our Cover Artist.	12
An Ocean Between (editor's review).	13
Lada Bidiak. Quarters from Heaven.	15
Наталія Байдюк-Слободян. Сумний Святий Вечір.	16
Ольга Савчук. «Люба це напевно зробить. І Люба робила!!!».	17
Олександр Мацука. Про рідну мову і «язик» імперії	19
Ірина Станкевич. Лист союзнякам.	20
Василь Симоненко. Вино з троянд.	21
Ярка Богач. Спідниця.	22
Оксана Теодорович. Лемківський спомин.	23
Наша обкладинка.	23
In Memoriam. Martha Wasylyna Arnold.	24
Доброчинність.	24
Діяльність округу і відділів.	26
Ihor Magun. Food as Medicine	33
Нашим дітям.	34
Наше харчування.	36

На обкладинці: Дарія Гулак-Кульчицька. Пресвята Діва з Дитятком.
Б.д., дошка, темпера, позолота; 14 x 11 (36 x 28). Колекція Українського Музею.

Our Cover: Daria Hulak-Kulchytsky. Virgin and Child. Tempera, gilding on board. 14 x 11 (35.6 x 28).

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the **5th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2019 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: Olha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

«Сором – хилитися і долі коритися»

Часто трапляється, що відомих письменників і непересічних митців — людей, якими можна пишатися і яких варто наслідувати, об'єднує непроста доля і багатий внутрішній світ. Їх, зазвичай, життя не пестить, а вони вражають не тільки творами, але й своїми діями, внутрішнім світом і ставленням до життя.

«Замріяна», «щирий патріот», «геніальна», «дочка Прометея», «єдиний мужчина в українському письменстві», та, чиє «поетичне слово доспіло і сиплется, мов золота пшениця» і яка «кинула виклик долі» — це далеко не повний перелік того, що сказали великі українці про жінку, яка стала яскравим прикладом гідної літературної спадщини та «зразком усіх чеснот». А ще її називали «слабенькою та хворобливою», проте не позбавляли привілею «втілення неземної жіночої сили». Вона була тяжко хворою, але описаний нею біль був, найперше, проявом загальнолюдського. Героїзм, з яким вона переборювала свої тілесні муки, зробили цю жінку наймужнішою серед численних поетів того часу, а її слово служило визвольним ідеям і залишилося взірцем для поколінь. Її «тихий спів» пролунав гучним дзвоном, що кликав ставати «одважно до бою», вселяв віру у настання жаданої волі, давав людині надію. Вона, зважаючи на ерудованість і походження, могла обрати більш прийнятне для європейського оточення псевдо. Але обрала *Леся Українка*. І, на підтвердження не випадковості такого вибору, у своїй творчості весь час шукала ідеал борця за щастя українського народу. Вона писала про минуле і свій час, але її слово актуальне й донині. Її поезія — це школа життя, громадського обов'язку, виховання духовності та любові до рідного краю, розвитку волі та впевненості у собі. А відтак її герої, люди великого серця й незламного духу, разом з поетесою вміло користувалися нищівною та гострою зброєю — словом.

Не тільки краса лірики та сила духу робить її гідною письменницею. *Леся Українка* чи не першою вивела українську літературу за межі національних рамок, переспівавши мотиви європейської літератури. Також першою заговорила про місце, роль і право жінки на творчість і самореалізацію. І показала приклад втілення права на «жіночу силу», що у її виконанні була неземною та матеріалізувалася як сила слова, музики та людського духу. Вона залишається для сучасної жінки прикладом того, як не зламатися під тягарем фізичного болю, гідно витримати життєві випробування, знайти сили для боротьби та досягти вершин визнання. І при цьому не захворіти на «зверхність» і «зарозумілість».

Творчий доробок *Лесі Українки* неоціненний: філософська, соціальна, пейзажна та інтимна лірика, драми, переклади, листи... Але вона також залишила безцінний приклад мудрості, коли жінка стає *сильною*, зберігаючи *красу* і *ніжність*. І навпаки, коли сила жінки робить її ще красивішою. Можливо тому її ім'я часто звучить узагальненим і об'єднує імена мільйонів українок — чесних борців за свободу — які не бояться відкрито вставати проти насильства.

У моє життя *Леся Українка* ввійшла ніжною «*Колисковою*» — піснею, що зачарувала неймовірною поетичною мелодикою. І тільки з часом біля *Лесиної* колиски з'явилася мужня жінка-мати, що не тільки захоплюється красою місячної ночі та дбає про солодкий сон дитини, але й переймається тим, як заповнити дитяче серце великою любов'ю до людей, навчити не *коритися долі* та бути *сильною* у відстоюванні права жити щасливо, незалежно та повноцінно.

Кажуть, що в останні роки життя очі *Лесі Українки* набули надзвичайного блакитного кольору, хоч до того не мали настільки інтенсивного забарвлення. Цей факт дивував усіх довкола, адже очі поетеси стали наче неземні. Можливо, у такий спосіб ще за життя Творець позначив її як ту, що має йти до неба і жити вічно... Пам'ятаємо тебе, *Лесю!* І згадуємо не тільки у день народження...

Лариса Тополя, редактор.

Ілюстрація Зіновії Юськів до поезії *Лесі Українки* «У маленькій хатинці...»

Різдво — це час дарування і допомоги тим, хто має потребу, і СУА був дуже щедрим та зайнятим у цей Різдвяний час. Одним з основних напрямків нашої допомоги був Северодонецьк — нинішній адміністративний центр Луганської області, оскільки фактичний обласний центр зараз контролюється проросійськими сепаратистами, а не українською владою. Створенню місії в Северодонецьку сприяв Блаженніший Святослав, глава Української греко-католицької церкви (УГКЦ), який проголосив у 2016-му р.: «Ідімо на Схід! Бо майбутнє УГКЦ і України лежить там, де йде війна та страждають люди». Після першої пожертви на суму 7000 дол. США, додаткові 8000 дол. було направлено до громадського центру в Северодонецьку. Успіхи, досягнуті тут, є вельми примітними. Наша референт суспільної опіки Ока Грицак та д-р Марійка Фуртак, представниця суспільної опіки СУА в Україні, відвідали місто у жовтні 2018-го р. та зустрілися з директором центру о. Юрієм Юрчином (див. статтю п. Грицак у грудневому номері «Нашого Життя» за 2018-й р.).

75-й відділ СУА у Нью Джерсі продовжує надавати допомогу дитячому будинку у Покровську, що знаходиться у Донецькій області, і додатково 1500 дол. було направлено з Централі СУА для підтримки цієї акції. Це пожертвування було призначене для допомоги в часі зимового сезону, наприклад, щоб купити чоботи, куртки та ін. 10,000 дол. було направлено о. Степану Сусу, головному капелану Львівської архієпархії для проведення щорічних зимових таборів, які підтримує СУА. Заплановані три сесії таборів: різдвяний табір у дитячому будинку у Львові (2 – 30 січня); різдвяні табори для дітей Східної України (14 – 30 січня); різдвяні табори для дітей, які живуть у прийомних (називаних) сім'ях (21 – 27 січня). Волонтери для праці в кожному з таборів були навчені зосереджуватися на емоційних і психологічних потребах конкретної групи дітей.

Сімдесят п'ять жінок похилого віку в Україні, багато з яких з сімей, засланих у Сибір та в інші місця, отримали різдвяну листівку, підписану головою СУА, а також грошовий

подарунок у розмірі 20 дол. (усього 1500 дол.) у рамках нашої Різдвяної / Пасхальної кампанії «Фонд Бабусь». СУА також підтримує тісні контакти з дитячим реабілітаційним центром «Джерело» у Львові, завданням якого є «створення можливостей для кращого майбутнього для дітей та молоді з особливими потребами та їхнім сім'ям». У січні СУА подарував центрові 10,000 дол. для професійної підготовки вчителів для центру «Джерело». Було зроблено спеціальний запит, щоб до участі були запрошені також інші вчителі з області, що працюють з людьми з особливими потребами.

15-го грудня СУА звернувся до своїх членів із проханням підтримати наш різдвяний проєкт «Допомога регіону Азовського моря». Екзекутива СУА запропонувала підтримати тих, хто проживає в районі Азовського моря, що був заблокований після того, як російські війська напали на три судна українського флоту й ув'язнили українських моряків. Реагуючи на людські потреби у цьому останньому кроці війни, наші контактні особи доставлять різдвяні подарунки деяким дитячим будинкам у містах Маріуполь і Бердянськ. У зв'язку з цим до України було направлено 5000 дол.

Згідно з попередніми письмовими домовленостями з Українською Католицькою Освітньою Фундацією ми продовжуємо робити внески у сумі 10,000 дол. (кожен) для Інституту Психічного Здоров'я/«Простір Надії» та Центру жіночих студій при УКУ. Фінансування соціальних проєктів в Інституті психічного здоров'я та «Просторі Надії» допоможе військовим та їхнім сім'ям з лікуванням ПТСР і загальних травм до 2020-го р. Центр жіночих студій УКУ стане засобом реальної участі України та ефективної інтеграції її в міжнародну спільноту у цій дисципліні. СУА, як засновник попередника Центру (Лекторію), взяв на себе зобов'язання, як зазначено вище, покривати щорічні витрати Центру на суму 10,000 дол. США.

Юлія Вознюк, переможниця конкурсу «Міс Українка Нью Джерсі» (організованого та проведеного 137-м Відділом СУА 14-го листопада 2018-го р.), відвідає Україну як Посол Доброї Волі СУА, щоб відвідати або приєднатися до гуманітарних і соціальних проєктів СУА в Україні. Вона буде попередньо ознайомлюватися з роботою від імені СУА: у центрі «Джерело», у «Просторі Надії» та в Центрі жіночих студій (усе вищезазване), оскільки доставлення фактичних коштів до цих організацій здійснюється з США. Ми щиро дякуємо нашим донорам за те, що ці ініціативи СУА стали можливими. Нехай Господь Вас благословить!

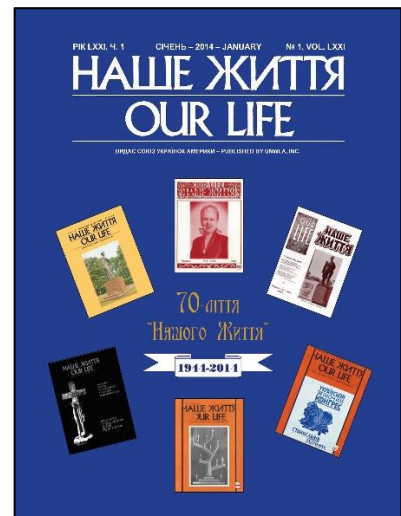
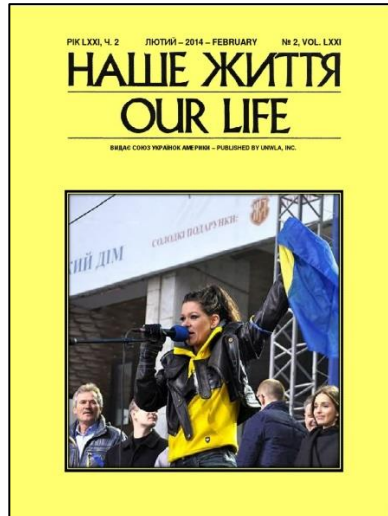
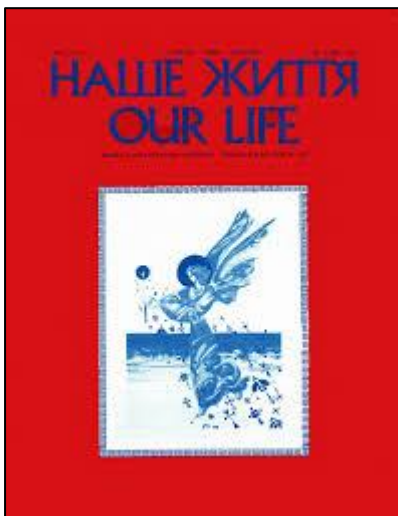
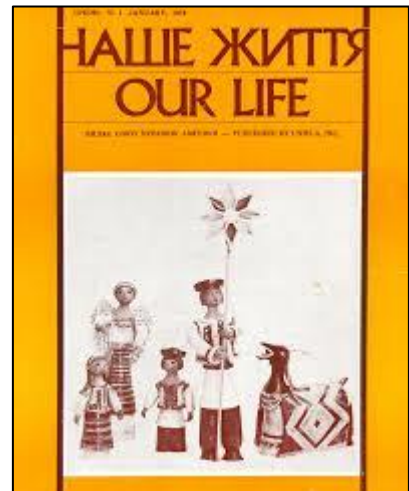
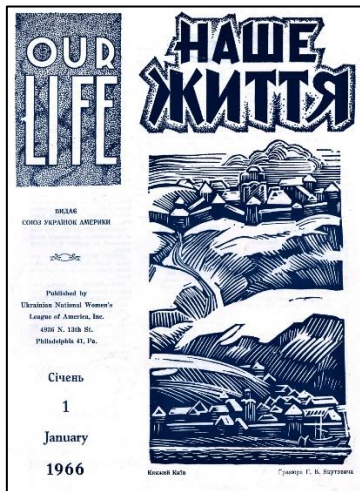
НАМ 75 РОКІВ!

У січні 1944-го р. побачив світ перший журнал «НАШЕ ЖИТТЯ / OUR LIFE», що був датований так: «РІК І Ч. 1 ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., 1 СІЧНЯ, 1944».

За 75 років свого існування він змінювався та розвивався (і внутрішньо, і зовнішньо): разом зі зростанням організації збільшувалася кількість його читачів і дописувачів, появились нові рубрики та нові напрямки для розвитку й висвітлення громадської та, найперше, благодійної діяльності СУА. І нині нашими читачами є понад 1600 союзниць, а з ними, сподіваємося, ще і члени їхніх родин. Дякуємо Вам за те, що читаете нас, пишете нам і разом з нами висвітлюєте теперішнє і минуле життя нашої організації та гідних українців!

Колаж «Обкладинки журналу в еволюції»

Приємно, що кількість наших читачів і дописувачів з України також постійно зростає. І для українців журнал є не тільки джерелом відомостей про те, чим організація живе, але й основою для наукових досліджень. Так, за матеріалами видання «Наше Життя» Христина Бондарева (нині журналістка «Європейської правди») написала магістерську роботу, де через аналіз дописів та

еволюції змісту журналу визначала інтереси, вподобання і, найперше, основні напрямки діяльності СУА (стаття «Соціальна пам'ять діаспори» за січень місяць 2019-го р.)

Напевне, багато союзнячок бачили перший журнал «Наше життя» (а то й мають його у своєму архіві). Але таких меншість, тому коротко розповімо про те, що було надруковано в ньому. Бо за його змістом можна зрозуміти, чим жили наші попередниці 75 років тому, коли назріла потреба видавати свій часопис. На відміну від теперішніх 36 сторінок (серед яких є кольорові), перший журнал «Нашого Життя» був не великим за обсягом виданням чорно-білого друку всього на десяти сторінках. На його шпальтах розмірковували про доцільність і вчасність такого видання (допис «*Чи догідна пора*» автора К. О.), повідомили читачам основні новини (замітка «*По світу і у нас*»), надрукували «*Вісті з Централі*». У рубриці «*При громадській роботі*» розповіли про події та заходи у відділах, перелічили благодійників, що склали пожертви на підтримку пресового фонду та СУА. Не обійшли українських господинь: їм дали поради у рубриці «*Біля хати і кухні*». А ще нагадали читачам про українські радіопрोगрами (з чого з приємністю дізнаємося, що у 1944-му р. таке радіомовлення було). Зворушує стиль написання і зміст надрукованого оповідання К. Олесницької «*Ледве пів години*» про трагічну долю хлопчика-Соняшника.

На перших сторінках журналу також зауважили, що статті, дописи, оголошення й передплати слід посилати до Централі СУА за адресою: 866 Норт, 7-ма вулиця, Філадельфія 33, ПА. Тим, хто недавно долучився до наших лав, такі відомості підкажуть, що в той час канцелярія СУА знаходилася не у Нью Йорку. Цікавим (для порівняння з сучасними реаліями) є і повідомлення про вартість передплати: «в Злучених Державах \$1.5 щорічно, на пів року — 85 центів; в Канаді \$2.00 щорічно, а поодинокі число — 15 центів».

Ще видавці вказали, що перше число «Нашого Життя» виходить у збільшеному обсязі з причини «святочних оголошень та побажань». Їх справді було чимало, і вони стосувалися і Різдвяних свят, і журналу. А палітра тих, хто вітає, яскрава та образна. Надіслали побажання Окружні ради та відділи СУА, різні українські громади, товариства (як «Український клуб воєнних матерів у Філадельфії», «Товариство Ольги Кобилянської», «Жіночий відділ українського демократичного Клубу») і поодинокі українки-союзнячки та їхні родини. За відомостями про датки на пресовий фонд і річні вкладки, а також з вітань, що надруковані, можна говорити про відділи СУА, що на той час існували. Зокрема, у цьому журналі різним чином згадано відділи: 5-й (Детройт), 6-й (Рочестер), 14-й (Клівленд), 16-й (Детройт), 21-й (Бруклін), 26-й (Детройт), 28-й (Нью Арк, Н.Дж.), 29-й (Вунсакет), 30-й (Клівленд), 33-й (Кліфтон Гайте), 37-й (Детройт), 43-й (Вайтстоун, Н.Ю.) та кілька відділів з Філадельфії, а саме 41-й, 42-й, 46-й, 48-й, 51-й, 52-й. Сумно, але з перелічених відділів нині існує лише 21-й. Проте, найперше завдячуючи його голові Л. Щебець і новоприбулим союзнячкам, відділ веде активну діяльність і користується авторитетом у громаді.

На першій шпальті цього журналу є щире вітання читачам: «*Головний Відділ Союзу Українок Америки шле різдвяний привіт своїм Окружним Радам, відділам і поодиноким членкиням. Шле щирі бажання... тим, яких воєнна заверуха вигнала з-під рідних стріх на страждання та безталанну скитальщину по світу. Вітає з Різдом Христовим та Новим Роком усе наше Громадянство. Хай Христове народження — Символ Божої любови, з'єдинить нас в одну згідну сім'ю і за ясною зорею Великої Ідеї поведе до одної мети.*»

Звертаючись до тих, «у чийх руках найдеться» часопис, його засновники пишуть: «*Це скромне зусилля дати українській жінці в Америці її власний журнал. Такий, який став би їй помічним в організаційній праці та у щоденних годинних і домашніх обов'язках. Матеріальна підстава нашого часопису — це жертвовність і піддержка читачів. Тому прохаємо кожного, щоб допоміг нам вдержати розпочате ідейне діло висилкою річної переплати.*»

У ювілейному, 75-му році життя «Нашого Життя» (тавтологія вжита свідомо!) обов'язково згадаємо надруковану у 1944-го році статтю «Ми доросли» Олени Лотоцької, на той час голови СУА. У ній автор написала: «За нами 18 років праці й можемо сьогодні сказати що ми, Союзнячки, доросли, до краювої національної організації, до її самостійної організаційної, культурної й громадської праці, а то й до самостійного часопису».

Нам залишається бути гідними наших попередниць і працювати задля підтримки, розквіту та примноження слави Союзу Українок Америки. І не забувати висвітлювати свою працю у «Нашому житті».

Лариса Тополя, редактор

64 роки 64-му Відділу СУА

9-го грудня 2018-го р. у приміщенні НТШ за адресою 63 4th Avenue, New York, 64-й Відділ СУА урочисто відзначив своє 64-річчя. Присутні на святі сердечно вітали всечаснішого отця Іллю Броньовського з церкви св. Юра, Почесну голову СУА Ірину Куровицьку, Почесних членкинь СУА, членів Екзекутиви СУА, членів Округної управи СУА, голів і членів відділів СУА, представників українських організацій та установ, нинішніх солінізанток – членкинь 64-го Відділу Союзу Українок Америки. Присутні на святі мали змогу ознайомитися з історією та діяльністю відділу з доповідей голови 64-го Відділу Лідії Служ та заступниці голови відділу Наталії Соневицької. Також кожен учасник свята мав нагоду дізнатися більше про відділ з підготовленої брошури, що отримав перед початком урочистостей, де позначено основні віхи з історії відділу, надруковано спомини союзнок відділу, а також Привіти та Привітання. Скрасило свято ліричним співом «Тріо Волянських: Богданна, Марія, Лев». По закінченню учасники та гості мали смачну перекуску та ще довго ділилися враженнями, а головне – споминами про далеке і близьке минуле 64-го Відділу, СУА та української спільноти в еміграції.

Щиро дякуємо всім членкиням 64-го Відділу за гарну підготовку свята, спонсорам, що уможливили його проведення, а також гостям, які розділили з нами нашу радість.

То були часи, коли пам'ять новоприбулих до Америки емігрантів мала ще дуже «свіжі» спогади про лихоліття Другої світової війни та поневір'яння в таборах ДП, коли українське жіноцтво створювало для своїх родин менш-більш пристойні умови життя. Але навіть за таких умов не могло відмовитися від вікової традиції громадської та суспільної праці. Тоді у 1954-му р. з ініціативи групи жінок під проводом Іванни Рожанковської і було засновано наш 64-й Відділ СУА. Як було сказано на основних зборах, «українське жіноцтво взяло на себе великий обов'язок формувати ідентичність української людини, нового українця, що хоч і далеко від Батьківщини, проте гордий за неї і сповняє у світі певну свідому місію».

Це був перший відділ СУА в Нью Йорку, що об'єднав виключно нових, третьої хвилі, емігранток. Серед членкинь було багато досвідчених громадських діячок, які в минулому в Україні, і у повоєнний час брали активну участь у жіночих, молодіжних і політичних організаціях. На основних зборах першою головою вибрано відому громадську активістку Іванну Рожанковську. До відділу записалося 50 членкинь і було встановлено вкладку – 50 центів місячно.

Описати працю відділу за 64 роки майже неможливо, адже це понад пів століття активного суспільного життя. За цей час змінювалися люди, стиль життя, політична та економічна ситуації, обставини, кількість і стан членства. Тому зосередимося на найважливіших і більш новаторських досягненнях нашого відділу.

Хоч 64-й Відділ приєднувався до багатьох

акцій Головної Управи СУА, він відразу ініціював також власні заходи. Одним з найвагоміших досягнень – це мистецькі виставки жіночої творчості, що започатковані з ініціативи Христини Воєвідки. Це була новаторська ідея, бо до середини 50-х рр. такі виставки організовували або самі мистці, або мистецькі об'єднання. Завданням таких жіночих виставок було передусім уможливлення нашим мисткиням показати свої твори громадськості. Перша виставка відбулася в жовтні 1957-го р., а остання – у листопаді 1976-го, усього 20 виставок. У виставках взяло участь 25 – 30 мисткинь, де показали близько 80 експонатів різних жанрів і техніки. До кожної виставки створювали каталог. У обговоренні творів брали участь відомі мистці: Володимир Ласовський, Богдан Певний, Яків Гніздовський, Богдан Титла та ін. Такі обговорення були дуже популярними. Так, в обговоренні експонатів 11-ї виставки взяло участь 350 осіб, а 15-ту виставку оцінювало журі в складі: Зенон Онишкевич, Яків Гніздовський і Петро Холодний. Виставки відбувалися у власній домівці у малій залі Народного дому та в Літературно-мистецькому клубі.

Крім жіночих, відділ влаштував 11 виставок творчості молоді та дітей, душею яких були Дарія Костів і Слава Геруляк, і виставки мисткинь Олени Кульчицької, Зої Лісовської, Ярослави Музики, Віри Вовк, Софії Зарицької, Слави Геруляк, Галини Цігаш, Ірини Зелик та ін. До заснування Музею Відділ певною мірою виконував його роллю в організації виставок жінок-мисткинь.

Стіл і екран з прозірками.

Членкині 64-го Відділу. Зліва, 1-й ряд: Марта Кебало, Ляриса Зелик, Лідія Служ, Наталка Соневицька, Любов Волинець, Марія Стефак; 2-й ряд: Володимира Ганкевич, Лариса Тополя, Романа Пилип, Анна Алиськевич, Софійка Зелик, Ірена Григорович, Богданна Даньків, Ліда Прокоп, Марта Навроцька Торіеллі, Лаврентія Туркевич, Світлана Шешеня. Відсутні: Надія Данилишин, Ярослава Геруляк, Марта Зелик, Олена Лозова, Анна Ортинська, Мелася Соневицька-Сербай, Галина Цігаи.

Другий новаторський проект, який приніс велике визнання і став гордістю не тільки відділу, але цілої організації — це відтворення та показ історичної ноші української жінки. З ініціативи Христини Воевідки та за підказками мистців Антона Малюци, Оксани Вікул і Ольги Дядинюк після тривалого дослідження історичних джерел, група членкинь відділу відтворили 12 зразків історичних костюмів — від сарматського (IV ст. до народження Христа) до дружини козацького старшини (XVII ст.). Кілька років пізніше Неоніля Тершаковець створила 7 нових костюмів, що заповнили деякі прогалини в історичному часі. Перший показ відбувся на 14-й Конвенції СУА в Нью Йорку в 1965-му р. Леонід Полтава написав вірші, що були звуковим тлом до кожного костюму. Супровідну музику написав і виконав Богдан Перфецький, а мистецьке оформлення зробила Олімпія Добровольська. З 1964-го до 2002-го року (тоді відділ віддавав всі костюми до історичного Музею у Львові) відбулося 108 показів у містах Америки та Канади. То була дуже велика праця організувати покази, і цим майже виключно займалися дві членкині відділу: Люба Артимишин і Христя Навроцька. У червні 2018-го р. Ляриса Зелик, членкиня та архівна референтка нашого відділу, відвідала Історичний Музей у Львові та привезла фотографію з показу наших костюмів в Італійському Дворіку у Львові. Наша праця продовжується.

У культурно-освітній ділянці відділ відомий як організатор різноманітних доповідей, святкувань ювілеїв визначних персон і подій. Серед просвітницьких заходів — «живі газети», на яких обговорювалися актуальні теми сьогодення, проводилися авторські вечори поетів і

письменників минулого та сучасності та ін. Важко повірити, але таких імпрез за час існування відділу відбулося понад 170 (і це не враховуючи виставок, показів ноші і таких щорічних заходів, як Різдвяні просфори, Великодні святкування, базари тощо). Щоб відчутти «смак» і велич організованих відділом літературних вечорів і зустрічей, лише назвемо деяких людей, що брали в них участь: Богдан Кравців, Микола Понеділок, Ікер, Віра Вовк, Наталя Лівицька Холодна, Уляна Любович, Докія Гуменна, Галина Мазепа, Володимир Кубійович, Володимир Янів, Олімпія Добровольська та багато інших.

У сфері культурної діяльності чи не найбільшим досягненням є роля відділу у створенні Українського Музею в Нью Йорку, що відкрився у 1976-му р. фактично з ініціативи Івани Рожанковської та Управи СУА. Наприкінці 60-х рр. відділ розпочав і продовжував велику акцію зі збирання фондів на придбання будинку для музею, його перебудови й обладнання. Також у 1972-му р. стараннями Слави Геруляк СУА отримав грант в сумі 1.500 дол. від NYSCA, щоб професійно впорядкувати документи та зробити каталог колекції народного мистецтва, яку СУА закупив у 1933-му р. на Світову Виставку в Чикаго. Нині Український Музей є гордістю не тільки відділу, СУА, української громади в Нью Йорку, але усїєї української діаспори та України. 64-й Відділ є фундатором Музею; від початку заснування і до тепер його членкині є в Управі Музею та добровольцями різних заходів. Усього відділ пожертвував суму 435.000 дол. на підтримку Музею.

За час існування відділ мав 10 голів: Іванна

Рожанковська (1954 – 1956, 1963 – 1964), Почесна голова СУА, член Національної Ради Жінок США, член Екзекутиви Міжнародної Жіночої Ради; Христина Воєвідка (1957 – 1958), організатор жіночих виставок і показів історичних костюмів; Марія Ржепечька (1959 – 1962), референтка народного мистецтва в Головній Управі СУА; Аполонія Книш (1965 – 1967), обіймала різні посади у відділі, була членом управи Округної Ради; Марія Савчак (1968 – 1970), кореспонденційна секретарка Головної Управи, голова СУА (1987 – 1994), Почесна голова СУА і член президії та Секретаріату СКВУ; Марія Даниш (1972 – 1974) обіймала різні посади у відділі, організувала масштабне святкування 25-ліття відділу, на якому було відзначено срібною відзнакою 22-х засновниць відділу; Оксана Щурова (1975 – 1976), голова Округу Н.Й., представник від відділу на відкритті Українського Музею в 1976-му р.; Христя Навроцька (1981 – 1990, 1997 – 2000), голова відділу впродовж 12 років, член Головної Управи СУА і СФУЖО, член президії та заступниця голови УККА від СУА, Почесна членкиня СУА; Ніна Самокіш (1991 – 1996, 2001 – 2002), голова відділу СУА в Трентоні, голова пластової станиці в Н.Й., член ОУН і Представництва Української Гельсінської Групи; Слава Геруляк (2008 – 2014), відома мисткиня-кераміст, голова Округної Ради Нью Йорку, член Об'єднання Мистців Українців Америки.

Також маємо назвати деяких особливо знаменитих і відомих громадських активісток, які були або залишаються членкинями 64-го Відділу. А це: Уляня Любович – довголітня редакторка *«Нашого Життя»*, почесна членкиня СУА, член-кореспондент НТШ, член Пен Клубу та член Національної Спілки Письменників України, автор споминів *«Розкажу Вам про Казахстан»*; Ліда Крушельницька – театральна акторка, яка пів століття була керівником Студії Мистецького Слова в Н.Й.; у 2002-му р. президент України відзначив її почесним званням Заслуженого Діяча Мистецтв України, а

президент Віктор Ющенко нагородив її Орденом Княгині Ольги; Люба Прокоп – член ОУН, зв'язкова УПА, підсудна у відомому процесі 59-ти, була засуджена до смерти (про що написала спомини *«Процес 59-ти»*); Слава Рубель – громадська активістка, почесна членкиня СУА та 64-го Відділу, редакторка 24-ї та 25-ї Конвенційної книги СУА та монументального Альманаху *«100-ліття Пласту»*, голова Головної Пластової Булави, довголітній представник СФУЖО до ООН; Оксана Луцька – член ОУН, політичний в'язень у 30-х рр., активна пластунка, член Управи філії Союзу Українок і учасниця відомого Жіночого Конгресу в Станіславі в 1934-му р., автор книжки *«Спогади. Статті. Рецензії»*; Люба Волинець – член Управи СУА, професор української мови в богословській семінарії у Стемфорді, куратор народного мистецтва в Музеях Н.Й. та Стемфорду, у 2018-му р. президент України П. Порошенко нагородив її орденом Княгині Ольги. Також треба згадати таких членкинь, як Ірина Падох, Оксана Рак (ініціаторка дня Союзянки), Марія Савицька, Стаха Гойдиш, меценатка Наталія Коваль, Ольга Соневицька, піяністка Калина Чічка-Андрієнко, Ярослава Стасюк.

Ми, теперішня Управа 64-го Відділу та всі його членкині на чолі з головою Лідою Слиз, колишньою пресовою референткою Головної Управи СУА та колишньою головною редакторкою журналу *«Наше життя»*, стоїмо на раменах тих гігантів-жінок, що створили наш відділ і сильні підвалини під розбудову і розвиток СУА. У міру сил будемо продовжувати працю наших ідейних попередниць – з надією, що молодше покоління зміцнить наше членство, перейме керівництво і посилить працю на добро СУА, української громади в діаспорі та України.

Наталка Соневицька,
заступниця голови 64-го Відділу,
музейна референтка,
Лариса Тополя,
пресова референтка відділу.

Членкині 64-го Відділу СУА щиро дякують усім, хто підтримував, підтримує та буде підтримувати Союз Українок Америки і 64-й Відділ! Окрема вдячність тим, хто допоміг в організації святкування та друкуванні ювілейної брошури, а це: Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч Нью Йорк, Українська Національна Федеральна Кредитова Спілка у Нью Йорку, Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Нью Йорк, а також усі, хто надіслав Привіти для розміщення у ювілейній брошурі та завітав на наше свято.

ДЕБАЛЬЦІВСЬКИЙ КОТЕЛ

18-го лютого виповнюється чотири роки драматичному виходу українських військових з оточення в Дебальцевому, що відбувалося під обстрілами та у період «припинення вогню». Тоді, після тривалої оборони стратегічного пункту, попри оголошене у Мінську перемир'я, українських військових взяли у щільне оточення бойовики та російські найманці. Військове командування України домовилося з Кремлем про «коридор» для хлопців. Але коли українські вояки пішли ним, то опинилися під шквальним вогнем супротивника. За деякими даними, на дві з половиною тисячі українців кинули близько сімнадцяти тисяч добре озброєних російських військових. Дорога, якою їхали українські військовослужбовці, перетворилася у пекло. Там загинули сотні бійців, ще більше отримали поранення і пропали безвісти. Втрати стали одними з найбільших в неоголошеній українсько-російській війні. За даними Міноборони, під час бойових дій в районі Дебальцевого з 15-го січня по 18-го лютого 2015-го р. загинуло 110 військовослужбовців, 270 поранено, 7 взято у полон і 18 зникло безвісти. Після тривалої оборони міста 20-го лютого українські військові повністю вийшли з Дебальцево (нині Дебальцево контролюють бойовики так званої «ДНР»).

...Чотири роки нестримного болю та невимовної туги батьків за своїми дітьми, які не повернулися з того пекла.

Тетяна Малахова

Білявий Дмитрик з тихих Броварів
Прийшов з війни поранений, без пальців,
Бо танк його — немов сірник згорів!
Він тиждень пішки йшов з Дебальцево.
А побратим Михайло з Закарпаття
Лежить в шпиталі без руки і ніг.
Він навпаки — так мріяв про багаття,
Коли його засипав в полі сніг.
А десь у Відні марять вальсами,
Яке їм діло — хто такі «укропи»?

І де та Україна, те Дебальцево?
Це ж так далеко від Європи!
Лунає у повітрі Ференц Лист,
У сні приходять ритми сальси...
Лежить без ніг Михайлик — танцюрист,
А Дмитрик — піаніст — без пальців.
В Європі — мир, весна, вогні!
Які там «будапешти», меморандум!
А наші хлопці — на війні.
Собою закривають світ від банди!

СЛІДАМИ НАШИХ ПУБЛІКАЦІЙ

Наші славні Союзанки! Прочитала в журналі «Наше життя» за жовтень 2018-го р. статтю «Життя, гідне подиву», присвячену 120-й річниці від дня народження Неоніли Селезінки. Хочу подякувати Надії Гось, Голові Радехівської районної організації «Союз Українок», за чудову статтю!

Я була здивована та вражена. Адже дві талановиті сестри, донечки Неоніли, були активними союзанками 83-го Відділу: Ірена Чума — талановита піаністка, яка навчалася в консерваторії ім. Лисенка у Станіслава Людкевича, а її сестра, Ольга Гаєцька — знаменита дитяча письменниця. Творчість О. Гаєцької була багатогранною — Ольга ще й була поетесою. І Ірена Чабан (довголітній україномовний редактор «Нашого життя») допомагала їй видати збірку поезій. Дізнавшись, що в мене є малолітній син, п. Ольга подарувала мені свої дві дитячі книжечки — чудово написані та гарно ілюстровані. Я зберегла їх і буду читати ще своїм онукам.

Дуже добре пам'ятаю, як я приходила на свої перші збори 83-го Відділу 15 років тому. У «культурно-освітній» частині засідання (така частина засідання у відділі збереглася й донині — її веде тепер Леся Юзенів) бл. пам'яті Ірена Чума чудово грала на фортепіано. Дізнавшись, що вона закінчила консерваторію, я ніколи вже не мала сміливості грати в її присутності на фортепіано сама.

Ці дві сестри були яскравими особистостями, українськими аристократками. Я вдячна долі, що мала можливість з ними спілкуватися.

*Благословенні Богом Українки,
Шляхетні пані, мудрі берегині!
Не знає світ достойнішої жінки,
Ніж та, що народилась в Україні.*

Люба Шатанська, голова 83-го Відділу СУА, Нью Йорк.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

Christmas is a season of giving and of helping the less fortunate, and the UNWLA was very generous and very busy this past Christmas season. One focus of our aid was Severodonetsk, the current administrative center of the Luhansk Oblast because the actual capital of the oblast is currently controlled by pro-Russian separatists, not by Ukrainian authorities. The creation of a mission in Severodonetsk was prompted by his Beatitude Sviatoslav, the head of the Ukrainian Greek Catholic Church (UGCC), who proclaimed in 2016: "Let's forge to the east! because the future of the UGCC and Ukraine lies where the war is ongoing and the people are suffering." Following the UNWLA's initial \$7,000 donation, an additional \$8,000 was sent for the community center in Severodonetsk. The strides made here have been quite remarkable. Our current Social Welfare Chair Oka Hrycak and Dr. Maria Furtak, the UNWLA's Social Welfare rep in Ukraine, visited the city in October 2018 and met with Rev. Yuriy Yurchyk, the center's director. (see Ms. Hrycak's article in December 2018 issue of OL).

UNWLA Br. 75 of New Jersey continues to help the orphanage in Pokrovsk located in the Donetsk Oblast, and an additional \$1,500 has been sent from UNWLA headquarters to support this endeavor. This donation has been designated for winter season items like boots, jackets, etc. \$10,000 has also been sent to Rev. Stepan Sus, Head Chaplain of the Lviv Archeparchy of the UGCC, for the annual winter camps that UNWLA supports. Three camp sessions were scheduled: a Christmas theme at the Lviv orphanage (Jan. 2 to Jan. 30); Christmas camps for the children of Eastern Ukraine (Jan. 14 to Jan. 30); and Christmas camps for children living in foster care (Jan. 21 to Jan. 27). The volunteers at each camp were trained to focus on the emotional and psychological needs of each group of children.

Seventy-five elderly women in Ukraine, many of whom are from families that were exiled to Siberia and elsewhere, each received a Christmas card signed by the UNWLA President as well as a monetary gift of \$20 (total of \$1,500) as part

of our Christmas/Easter "Babusi Fund" campaign. The UNWLA also maintains close contact with the Dzherelo Children's Rehabilitation Centre in Lviv whose mission is to "create opportunities for a better future for children and youth with special needs and their families." In January, the UNWLA presented Dzherelo with \$10,000, a gift earmarked for professional in-service training for Dzherelo's teachers; a special request has been made that other special needs teachers from the region be invited to participate.

On December 15, the UNWLA appealed to its membership to support our "Sea of Azov Christmas project." The UNWLA Executive Board proposed to show support to those living in the Sea of Azov area which has been blockaded after Russian forces attacked three Ukrainian navy vessels and took Ukrainian sailors into custody. Reacting to the human face of this latest act of war, our contacts will deliver Christmas presents to selected orphanages in the cities of Mariupol and Berdyansk; \$5,000 has been sent to Ukraine for this cause.

According to prior written agreements with the Ukrainian Catholic Education Foundation, we continue to contribute \$10,000 (each) to the Institute of Mental Health/Prostir Nadii and the UNWLA Women's Studies Center at UCU. The financing of social projects at the Institute of Mental Health and to Prostir Nadii (the Space of Hope Center) is to help members of the military and their families with treatment for PTSD and general trauma until the year 2020. The UCU Women's Studies Center will provide a vehicle for Ukraine's real participation in and effective integration into the international community in this discipline. The UNWLA, as the founder of the Center's predecessor (Lectureship) has committed to, as stated above, supplementing the Center's annual expenses with \$10,000.

Yulia Wozniuk, the winner of "Miss Ukrainian New Jersey" (organized and hosted by UNWLA Branch 137 on November 14, 2018) will be traveling to Ukraine as the UNWLA's goodwill ambassador by visiting or joining UNWLA humanitarian and social welfare projects in Ukraine. She will be presenting "mock" checks on behalf of the UNWLA to: Dzherelo, Prostir Nadii, and the Women's Studies Center (all mentioned above) as delivery of the actual funds to these entities is arranged from the United States. We sincerely thank our donors for making these UNWLA initiatives possible. God bless you all!

SERENDIPITY

As English editor of *Our Life*, I receive all kinds of articles on all kinds of topics, some integrally related to the business of the UNWLA, some with a broader scope that describes events or issues of interest or of concern to the Ukrainian hromada at large, and some human interest stories that cut across the boundaries of the two preceding categories (or not). Some feature Ukrainian customs and culture and literature (contemporary or focusing on things from decades long gone), history, and a host of other material that falls into distinct categories or sub-categories beyond those mentioned here. The materials featured in this February issue of *Our Life* illustrate this thematic array and underscore an almost eerie phenomenon that periodically occurs in this business: sometimes things work in mysterious ways to connect things that initially and individually don't seem related at all.

The first hint of all this was an article sent to us from UNWLA Branch 96 in Michigan, a story about the presentation of a book named ***Dibrova Diary***. Written by Myrosia Stefaniuk, the book focuses on the Ukrainian estate Dibrova, one of several bucolic sites that Ukrainians purchased and developed as our immigrant community evolved. A related set of stories on this theme had already been featured in the June issue of *Our Life*, both of which focused on the estate (oselia) Ukrainians had established in the Poconos (just outside Lehigh, Pa.) and named in honor of Oleh Olzhych (one written by yours truly and the other written by Irena Gramiak, a member of our editorial board).

The second hint came in the form of a telephone call from Vera Lashchuk, who is part of the Ukrainian hromada of Philadelphia and its burbs. Ms. Lashchuk called about a book written by her erstwhile daughter-in-law Tamara Lashchuk and asked whether I would read it and write a review about it for *Our Life*. The book is called ***Lose the Gum*** and serves as a primer for young women interested in pursuing and succeeding in careers in a field once considered a "men only" domain. The third hint came in the mail, in a package forwarded to me from the UNWLA office in New York City. In the package was a book called ***An Ocean Between***, written by Stephanie Sydoriak, someone I met via email when working on the November 2018 issue of *Our Life*. Ms. Sydoriak had sent us a speech she had delivered during Ukrainian Independence Day celebrations in New Mexico, where she resides. The speech was published in the November issue, as part of an immigration story theme, along with brief note about the author and her book.

So here we are with a marvelous unifying theme for the February issue of *Our Life*: Three very different and very interesting books written by Ukrainian American women! Ms. Stefaniuk's article about the presentation of ***Dibrova Diary*** begins on page 26, a review of ***Lose the Gum*** begins on page 11, and a review of ***An Ocean Between*** begins on page 13. –tsc

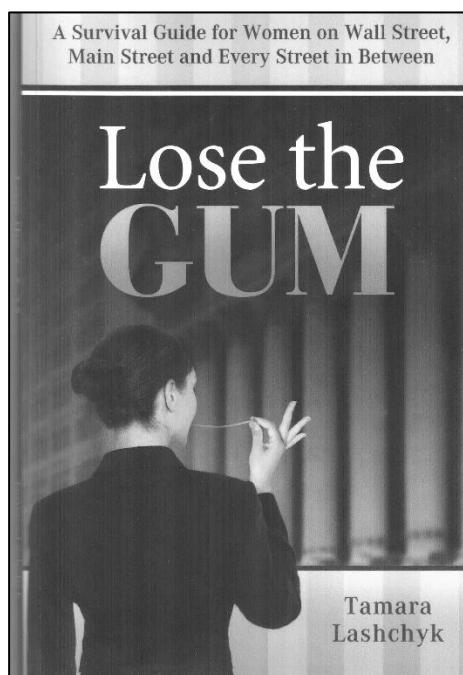
A Serendipitous Sequel and A Few Choice Words on Writing and Reading and Books

Just as I had finished this explanation about books to be featured in this issue of *Our Life* and working on pulling together an organizational plan for other materials designated for this issue, I had a phone call from Martha Bohachevsky-Chomiak, an old friend and colleague and mentor who served as a member of OL editorial board for many years. The author of several books, MBC is also a cool human being with whom it has been my honor and privilege to work on several projects, the most recent of which was sent to me in its early stages for a looksee and preliminary proofreading and editing suggestions. This project, a book about the life and times of Metropolitan Archbishop Constantine Bohachevsky has recently come to fruition and has been published by The Catholic University of America Press under the title *Ukrainian Bishop, American Church: Constantine Bohachevsky and the Ukrainian Catholic Church*.

All writing comes by the grace of God. – *Ralph Waldo Emerson*

If there's a book you really want to read but it hasn't been written yet,
then you must write it. – *Tony Morrison*

Lose the Gum

Lose the Gum (copyright 2018) by Tamara Lashchyk. Published by TDL International. ISBN 978-1-7326800-0-5. Available in hardcopy and Kindle at Amazon.com.

When I was in high school, the classic date was an excursion to a movie theater (with or without dinner). There was no live streaming yet, no “on demand” rental menu provided by the cable company . . . hell, we didn’t even have a cassette film player let alone a Blockbuster film rental outfit down the street. Even color TV was something only very rich people had, so a date to see a movie was a very nice thing indeed. One of the first movies I saw courtesy of my date’s allowance was a filmed version of a Broadway musical: *How to Succeed in Business Without Really Trying*. I had to Google the title to get a refresher about the plot, which centers on the tactics of an ambitious window washer with aspirations to become wealthy by becoming an entrepreneur. I vaguely remember boisterous dancing and singing and discovered (again courtesy of Google) that the lead role was played by some actor named Robert Morse. All else (including whether or not my date sprang for dinner) is a faint blur not worth any further consideration. And all this, indeed, serves no real purpose whatsoever except to introduce a book dealing with how to **really** succeed in business—a witty and interesting primer created by a woman for other women.

Titled *Lose the Gum* and written by Tamara Lashchyk, the book is 140 pages long, segmented into 19 chapters (plus an introduction) and

is defined as “A Survival Guide for Women on Wall Street, Main Street and Every Street in Between.” It was recently sent to me by the author’s ex-mother-in-law and is dedicated to the author’s parents, her Aunt Vera and to her ex-mother-in-law whose name also happens to be Vera. The back cover includes a small photo of the author, a brief description of her professional activities, a web address (tamaralashchyk.com), and a statement from the author herself, which explains her rationale for writing the book as a useful guide for other women interested in pursuing or improving careers on Wall Street or wherever their career paths might take them.

First impressions are strong and in this case were strengthened by a couple of small details: (1) the coincidence that the author and I share the same first name and (2) that the book opens with a quote by Ayn Rand, an author I discovered as a young woman and whose books (and especially the women who were strong central characters in these books) fascinated me. But having spent most of my working life in education (as English teacher to students ranging from 5th graders to MBA candidates) and in the publishing world (as a freelance writer and editor), I wondered whether anything in the book was applicable to me as my professional work had little or nothing to do with the working venues that the book seems geared to.

I was actually pleased to discover how wrong that impression was because the scenarios Ms. Lashchyk describes and much of the advice she offers are applicable and workable in any professional venue, whether it be on Wall Street, in a classroom, in a back bedroom converted to a freelancer’s office at home, or (by extension) even in the seat of the car transporting you to a faculty retreat or a meeting with an existing or prospective client.

Lashchyk writes from personal experience, and that experience is impressive and extensive. She has worked for JP Morgan, Merrill Lynch, Deutsche Bank, and Bank of America, and she offers insights that evolved as she moved from one firm to the next and rose through the ranks to become a recognized and well-respected colleague and mentor. The story she tells attests to this as does voluminous information that can be found about her on the Web. I read through the 19 chapters in one fell swoop—pausing in places at something the author described or suggested that somehow related to my own work experiences, all seemingly distant from the Wall Street venue the author works in and writes about. But this self-interested approach to reading quickly gave way to a much

broader view because the themes and subthemes the author develops are relevant to all women, no matter where they happen to work and what professions they choose to work in.

The introduction to *Lose the Gum* provides a rationale for the book as well as a personal and professional overview of the power dynamics between men and women in the business world, the reasons for the lack of parity, and the struggle that many women face in work environments long-dominated by men. The chapters that follow address a wide array of themes and experiences (some professional, some personal, and some intermingled). The author includes painful personal struggles and losses (among them the early death of her mother); anecdotes about relationships with friends and colleagues; descriptions of professional transitions, struggles, and successes; and a plethora of advice that can come only from someone who has been there and done that, has survived and succeeded, and is willing to mentor and encourage others who are walking the same path or are considering doing so.

In essence Ms. Lashchuk provides a road map, a how-to guide, cautionary notes, common-sense reminders of professional etiquette and additional advice on working with and co-existing

with colleagues and supervisors. Each chapter addresses a workplace or workforce theme; most focus on attitude and beneficial attitudinal adjustments that include bolstering self-confidence, staving off self-doubt, cultivating a positive professional image, being attentive to body language, honing negotiation skills, maintaining personal and professional integrity, and developing a proactive mindset and behavior and communication skills to match. The “Do’s are juxtaposed with several important “Don’ts” that include excessive alcohol consumption, office romances, gossip, and other inappropriate behavior that can and does derail careers.

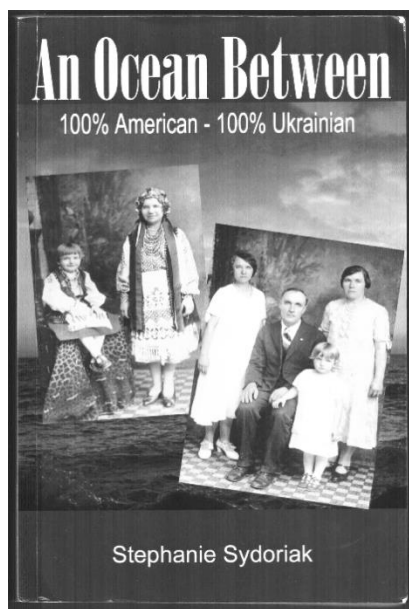
At the end of the mix is a chapter that addresses “the next generation”—the millennials—a positive commentary that recognizes the presence and power of young people whose ideas and opinions about and approach to work and the world are very different from the ideas and opinions of those of previous generations. The chapter closes with a surprisingly logical conclusion about the young people whom many in our society dismiss as “Snowflakes.” In closing, the author extends an invitation to the young women of this group to come in, “demand better,” and thereby change the existing world into a better world. – tsc

Our Cover Artist

Daria Hulak-Kulchytsky was born in Buchach, Ukraine, in 1939 and left Ukraine at age four, settling in the United States. She earned a BA (1962) and an MS (1966) from the University of Detroit, where she majored in biology. She later pursued additional studies in the visual and fine arts at Youngstown State University in Ohio (1979) and at the Ukrainian Free University in Munich, Germany (1983). The artist studied iconography under the direction of Master Iconographer Juvinalij Mokrytsky at the Monastery of the Studite Fathers in Woodstock, Ontario (1985). Her major commissions include monumental icons for St. Andrew’s Ukrainian Catholic Church in Cleveland, Ohio (1997) St. Anne’s Ukrainian Catholic Church in Austintown, Ohio (1999); and St. Michael’s Ukrainian Catholic Church in Cherry Hill, New Jersey (1993). Her work has been exhibited at the Smithsonian Institution, the Ukrainian Embassy, the Ukrainian National Museum in Chicago, and at the Ukrainian Museum and Archives in Cleveland, Ohio. She has received numerous awards, including the Critics Choice award from *The Cleveland Plain Dealer* (1988), the key to the City of Parma, and a proclamation from the mayor and city council for her contributions to the field of iconography (2009). Her work has been featured in *A History of the Ukrainian Icon, 10th-20th Centuries* (1996) by Dmytro Stepovyk and other works featuring Ukrainian art and artists.

An Ocean Between: 100% American—100% Ukrainian

Copyright 2011 by Stephanie Sydoriak.
ISBN 978-1-105-39851-3.

I started reading Stephanie Sydoriak's 303-page tome and had to interrupt the read after the first few chapters to educate myself on the context of what I was reading, not the fault of the author, but simply because I didn't know enough about the Ukrainian immigration(s) preceding the 3rd wave, which included me, my parents, and most of the Ukrainians of the hromada I was raised in. Ours was the wave that came to the United States sometime after WWII; it was a hromada comprising individuals and families who mostly arrived here after spending time in displaced persons camps in Germany or Austria or Italy, a tight-knit group that had survived similar adventures and hardships during the war and had reinvented life "na chuzhyni" (on foreign soil) while holding on to each other and to the customs and culture and mores of the Old World. We had minimal contact with (and frankly not much knowledge of) those who had come earlier—a group I recall was collectively referred to as "stari imihranty" (old immigrants).

My initial concern about reviewing *An Ocean Between* was being uncertain whether the chapters I was reading pertained to the 1st immigration or the 2nd, a problem I solved by consulting Orest Subtelny's *Ukraine: A History* (published in 1988 by the University of Toronto Press) and the entry on "immigration" in Volume 2 of the *Encyclopedia of Ukraine* (also published in 1988 by the University of Toronto Press) edited by Vo-

lodymyr Kubijovyč. Both confirmed that Mrs. Sydoriak's family included people who emigrated from Ukraine as part of that first and the second wave that came West (to Canada and the United States), with some returning to the homeland and others settling permanently in the United States, becoming citizens and part of the melting pot that was their new home. Mrs. Sydoriak, her parents (Elias and Maria Chopek), and her sister Anna were part of the latter group. That distinction clarified, I began to find connections and similarities between the immigrant life she describes and the immigrant life of the third wave of immigrants that my own family was part of.

An Ocean Between is a good read for all immigrants and compels musings about personal experiences that are similar to or different from those experienced by the Chopek family. The first chapter briefly describes an assembly in a Boston school where the author's father worked as a janitor. Nervously and awkwardly and at her father's insistence, young Stephanie performs a Ukrainian dance and demonstrates the art of pysanka making, wondering why he had insisted on this when "neither I nor my elementary school teachers could find Ukraine on the map of Europe, and I sometimes wondered if his vision of Ukraine was just part of a mass hallucination." As I read this sentence, I was hooked because Stephanie's comment reminded me of years of trying to explain Ukraine and my Ukrainian roots to non-Ukrainian classmates and friends and neighbors and colleagues, to get them to understand that Ukraine was not "a part of Russia," an exercise that continued pretty much up until the time of the Orange Revolution, which evoked phone calls from near and far that were a belated but satisfying confirmation that non-Ukrainians were finally beginning to understand a little something about Ukraine and Ukrainians. By the same (or similar) token, Mrs. Sydoriak's book has prompted me to look at the 3rd immigration in a different light, a prompt that resurfaces with every succeeding chapter.

Section I of *An Ocean Between* introduces the early family saga through stories told by the author's parents: Tato's stories always "ended in a lecture on Ukrainian history and American politics" and Mama's stories "were simpler and homey and expressed a yearning for the sweetness of the old country." The introduction ends with a description of neighborhood bullies who taunt young Stefcha ("why dontcha go back where ya came from?") and teachers asking "and just where

did your parents come from?”—sentiments that permeate the chapters to come until each family member discovers his or her own way of overcoming the prejudices and the ignorance and becomes 100% American without losing sight of or abandoning their 100% Ukrainian identity. Here again, the 3rd wave immigrant can relate to the prejudices and growing pains faced by earlier immigrant children while admittedly recognizing that my peers and I had an easier go of it, in part because of those who came earlier and laid a foundation on which later immigrants leaned on and depended upon and ultimately reshaped to suit their own needs.

Section II covers 1901 through 1914 in Ukraine and includes the story of the Chopek's courtship, the rise of the Ukrainian intelligentsia and the birth of an educational spirit that included the founding of public libraries, even in small towns of Ukraine. Juxtaposed with this is mention of a squabble with Austrian authorities over taxing outhouses, compulsory military service in the Austro-Hungarian army, and Tato Chopek's resolute decision to leave the empire that had subjugated his beloved Ukraine and emigrate to America. Our immigration was prompted by different war-time dramas and traumas; the driving force was more political than economic although both were a fact of life.

Section III describes the sights and sounds of Boston, the hardship of life in the slums, the adjustment to neighbors of different racial and ethnic groups, omnipresent rats and cockroaches, and the loss of communication with family in Ukraine as WWI erupts. News of Ukraine comes from *Svoboda*; the family discovers émigré organizations and the divisiveness among them. (We had Banderivtsi and Melnykivtsi and something called “Dviykari,” which I never fully understood.) When contact with family resumes after the war ends, they learn about a typhoid epidemic; an uncle comes to visit and brings more unhappy news: the Poles in their region of Ukraine have taken control of schools and courts, a familiar litany of woes and hardships that was echoed (as variations on a theme) in the homes of 3rd-wave emigres.

Life in America continues: a concerted effort to master English, menial jobs to make ends meet, friendships with other Ukrainians, singing in the church choir—activities similar or identical to those pursued by the post-WWII émigré community—life made somehow easier by belonging to a group with a common history. The differences are measured in broader societal norms—both groups dealt with poverty and discrimination, but we dealt

with these and other issues with the help of individuals and organizations better prepared to ease the way. A telling chapter deals with church squabbles generated by a priest assigned to the parish by the archbishop and community differences of opinion over this and other matters; the Catholic church morphs into an Orthodox church, a symbol of other conflicts and divisions in the immigrant community. By the time the post-WWII immigrants arrived, the churches had stabilized: Catholic churches were Catholic and Orthodox churches were Orthodox, and parishioners knew where they belonged.

Section IV covers the years between 1929 and 1934: the Bitter Years with the Depression in America and depressing news from Ukraine converge. It is with this section that the author takes over as primary narrator of the story. She describes pay cuts and layoffs and the ensuing economic hardships but then shifts to more uplifting and positive topics: her sister Hanya graduating from high school and finding a job, her father teaching her the Ukrainian alphabet, starting kindergarten. She describes hromada picnics, where men sang about the heroic deeds of the Kozaks and women sang about the beautiful girls the Kozaks left behind; swimming at Carson Pond (we had similar community events and picnics and swam at a lake in a park in Schwenksville, west of Philadelphia, and later on the beach at Wildwood, New Jersey); and political meetings where Polish atrocities against Ukrainians were discussed. Teased at school Stefcha asks her father “Why can't we be Irish?” and then makes friends with a neighbor Jewish boy (I smiled because I had a Jewish friend named Rosalie and a bunch of Irish friends who lived around the block of the first house my parents bought . . . their last name was “Brady” and they were indeed a bunch—6 or 7 kids who introduced me to English and American games like tag and hide-n-seek.

Stefcha celebrates her first communion and takes piano lessons with a Mrs. Graham (I remember mine with Professor Oransky who also organized a wonderful children's choir I sang in for many years). A rally protesting the Holodomor is organized in November 1933, including a procession with American and Ukrainian flags. A newspaper story appeared the next day. This too is familiar territory as my friends and I grew up attending such rallies and protesting all things Soviet in Philadelphia, New York, and Washington, D.C. Our rallies were covered on television as well as in newspapers.

Section V covers 1935 to 1936 and begins with worries about money. Then things pick up:

Tato gets job as a janitor in a posh school for wealthy children. Mama gets job in a factory. Anna graduates from law school and takes her bar exam. A few weeks later, she gets a call from her bar review teacher. "You passed . . . you had the highest score! You were the first on the list." An even more telling commentary comes from the Chairman of the Board of the Bar: "What business have you, a young woman coming from the wheatfields of Europe, knowing so much about English common law whereas our boys have such difficulty learning it." Ironically, when Anna looks for a job, but the standard response to her application is "We are terribly sorry, but we do not hire women lawyers in this firm." When she is finally offered a job, the offer comes with the explanation that as a woman she will be earning only half the amount paid to

male lawyers. Stephanie's teacher advises her to take college track courses rather than business track courses. When she tells him there's no money for college, he replies "I have no doubt you will get a scholarship at one of the many colleges in the Boston area." Rounding out this upward swing is news that Mama can have a job as an assistant cook (and perhaps even as head cook) at the school where Mr. Chopek works as janitor. The family goes to the movies for a double feature to celebrate.

Mrs. Sydoriak closes the book with an epilogue that wraps up the loose ends and lets the reader know what happened to all the main characters. To discover how everything turned out for everyone, you must read the book yourself. For queries about ordering the book, please contact unwlaourlife@gmail.com.

Quarters from Heaven

by Lada Bidiak

For the past 24 years, I have been finding quarters. In random moments of joy, fear, sadness, or pain, I glance on the ground or reach into a pocket and find a quarter. And it is not luck that causes me to find these 25-cent-pieces. I am convinced that my grandfather is sending them.

When we were kids, we lived next door to my grandparents. Later on we moved and they soon followed us, moving into a house the equivalent of a block away. If I needed a ride to school, my grandfather would be the first to offer to drive me, but he would always say, "It'll cost you a quarter."

If I needed help with biology or chemistry, he was the one I reached out to, knowing exactly how much it would cost me—a quarter. He similarly billed my siblings and cousins for all sorts of favors, both great and small, yet he never collected from any of us.

When our grandfather died, my siblings, cousins and I gathered at the funeral home. Many people had a lot to say about him, because he was well-known and revered for his love of art and poetry, his commitment to his family, and his scientific and charitable work. During one of the speeches, my cousin knelt at the coffin and slipped something into the pocket of our grandfather's jacket. Later on, when we asked her what she had put in there, and she answered, matter-of-factly, "A quarter."

This was in October of 1994. Since that day, all eight of our grandfather's grandchildren have gotten married. Many of us have children. And not a single family gathering or celebration goes by without one of us finding a quarter. When our daughters were born, we found quarters in the hospital parking lot and in one of the maternity ward corridors. When one of my cousins got married, we found a quarter, glinting in the grass on the way to the chapel. When our older daughter graduated from the 8th grade, there it was—a quarter on the floor of the church during the Graduation Mass. During my niece's Christening, one of my cousins found a quarter on one of the church pews. The list goes on and on.

But it's the quarters that show up when I really need them that I appreciate the most. After a particularly challenging parenting or work day, during a painful recovery from an injury, in moments of stress, uncertainty, or fear—quarters appear almost magically. I have come to expect these coins—on the street, in my shoe, on the passenger seat of my car—and I truly believe that my grandfather is somehow responsible. They're like a whisper or an embrace from the Great Beyond, an offer of support from the person who, if he were still here, would be the first to offer his assistance.

The author is a member of UNWLA Branch 134 in Whippany, N.J.

СУМНИЙ СВЯТИЙ ВЕЧІР

Про одну подію, що трапилася в моєму селі Гринівці Тлумацького р-ну Івано-Франківської обл. 74 р. тому назад, ще й дотепер дехто лише пошепки згадує...

У переддень Водохреща, на другий Святий Вечір, у Тлумачі були безневинно страчені двоє молодих хлопців, вояків УПА — Степан Мандзюк 1926-го р. н. з Гринівців і Володимир Кріль 1922-го р. н. з Горигляд Городенківського р-ну. Їх повісили співробітники НКВД у базарний день у центрі міста, перед школою (де тепер стоїть пам'ятник двом молодим хлопцям) за підтримку та допомогу загонам УПА.

Пам'ятник молодим героям у с. Гринівці.

Старожили оповідають, що до двох страчених молодих хлопців привели Степанову маму, щоб впізнала свого сина і, у такий спосіб, втратила решту своїх дітей. Але нещасна жінка знайшла в собі сили сказати, що не знає жодного з хлопців...

С. Мандзюк (2-й ряд, у центрі) серед однолітків.

Степану на псевдо «Аскольд», який був референтом боївки «Голуба», пропагандистом, виповнилося лише 19... Володимирі Курілю,

працівнику міліції — 23. Мужні патріоти до останнього подиху залишилися незламними та несли в серці національну ідею.

18-го січня 2019-го р. минула 74-та річниця з того часу, як заколядували у моєму рідному селі (та й у всій Україні) «Сумний Святий Вечір в 46-м році, По всій нашій Україні плач на кожнім кроці...»

Нещодавно у моєму селі попрощалися з останнім вояком УПА Андрієм Федишиним на псевдо «Козак», 1919-го р. н. Мені за велику честь було знати цього незвичайного чоловіка, який вражав не лише своєю культурою у ставленні до людей, але й бездоганною пам'яттю, що втримувала факти з історії тих непевних часів, а ще декламуванням напам'ять віршів, один з яких (що я записала зі слів п. Андрія на згадку і, на жаль, не знаю, хто його автор) чомусь завжди малює в моїй уяві обидвох вродливих юнаків, у яких вирвали живцем серце лише за те, що любили Україну...

*Ми ті, що гнулися, як лози,
Були покірні, як вівця,
Ми ті, що нам ще лютий ворог
Не зміг доїхати кінця!
Зродились ми великої години
З пожеж війни, із полум'я вогнів,
Тримав нас біль по втраті України,
Тримав нас біль і гнів на ворогів.
До боротьби ми йшли завзято
Міцні, тверді, незламні, мов граніт.
Бо флаг свободи ще не дав ніхто нікому,
А хто борець, той здобуває світ!
Ми не хочем ні слави, ні заплати,
Заплатою нам гордість боротьби,
Солодше нам в бою вмирати,
Як жити в пугах, як німі раби!
Досить руїни, неволі і незгоди,
Не сміє брат на брата йти у бій,
Під синьо-жовтим прапором свободи
З'єднаймо весь великий нарід свій!
Велику правду усім нам єдину,
Наш гордий клич народові несем!
Україні будь вірний до загибелі,
Нам Україна вища понад все!
Веде нас в бій борцям упавшим слава,
То був закон Бандери, всім наказ:
Соборна Українська Держава
Від Сяну, Прута аж по Кавказ!
Слава Україні!*

Наталія Байдюк-Слободян,
с. Гринівці Тлумацького р-ну,
США, штат Індіана.

«Люба це напевно зробить. І Люба робила!!!»

Спокійного, прохолодного, осіннього вечора 18-го листопада 2018-го р. ми вітали головного куратора Українського музею та бібліотеки у Стемфорді (Коннектикут), завідувачку колекції народного мистецтва Українського Музею в Нью Йорку, почесну Союзянку, нашу шановну Хресну маму п. Любов Волинець з подвійним святом: ювілеєм з дня народження та з нагоди вручення їй президентом України почесного ордена княгині Ольги III ступеня — за значний особистий внесок у розвиток культури України.

Президент П. Порошенко вручає орден княгині Ольги III ступеня Л. Волинець.

Зачаровано розливаються звуки скрипки... Яскравий зал: попід стіною стелажі зі світлинами ювілярки, її фотографії в народних строях, співавторська книга «Запрошення на весілля. Українські весільні текстилі і традиції»; а також «Дерево Життя, Сонце, Богиня» — деякі з багатьох видань п. Волинець.

Як і всі інші, наш бенкет розпочав майстер церемоній, віце-президент ради директорів Музею Юрій Ленчик. Молитва... Преосвященний владика Павло Хомницький поблагословив нас і щиросердечно привітав п. Любов, зачитав привітання від Преосвященного владика Кир Василя Лостена. А далі — посипався зорепад вітань від синів Юрія та Володимира і сестри Роксоляни. Пригадую розповідь сестри п. Люби про те, як колись вони ще дітьми прибігли до мами після спортивних змагань Пласту. Роксоляна, засмучена, жалілася мамі, що їхня команда отримала 2-ге місце, а Люба з радісною усмішкою дзвінко озвучила, що її команда перемогла й отримала 5-те місце. Такою оптимісткою п. Любов залишилася і до сучасних днів.

Як сказала у привітанні п. Ліда Слиж, голова 64-го Відділу СУА (Нью Йорк), якій випала висока честь «від імені і за дорученням голови Союзу Українок Америки Маріяни Заяць, Головної Управи, усього членства, а особливо від 64-го Відділу СУА щиро привітати нашу дорогу Посестру, довголітню союзянку 64-го Відділу СУА в Нью Йорку п. Любов Волинець зі славним ювілеєм — 80-літтям і високою

нагородою Президента України — орденом княгині Ольги III ступеня. Українська жінка, починаючи від княгині Ольги і до нинішніх днів, завжди була не лише берегинею домашнього вогнища, яка виховувала дітей і дбала про свій рід, але й займала активну громадянську позицію. Власне, яскравим прикладом сучасної Української Жінки для нас є пані Любов Волинець». Л. Слиж перерахувала таланти п. Люби і пригадала, скільки посад і позицій вона займала і як завжди «була в центрі культурно-освітньої та мистецько-музейної ділянки праці: у 64-му Відділі, в Окружній Управі Нью Йорку, в Головній Управі СУА; навіть була заступницею голови СУА. Люба також довгі роки була членом редакційної колегії журналу «Наше життя».

Цікавий випадок допоміг п. Любі отримати нову захоплюючу працю тут, у нас, у Стемфорді, про що розповіла п. Слиж: «Хочу процитувати короткий уривок з Конвенційної книги XIX Конвенції СУА, яка відбулася у 1981-му р. у Філядельфії: «У листопаді 1978-го р. голова СУА І. Рожанковська, заступниця голови Л. Волинець і секретарка М. Савчак склали візиту Владиці Кир Василеві Лостену у Стемфорді, Конн. При цій нагоді вони передали йому закуплені декілька років тому на аукціоні старі, музейної вартости ризи, як теж видання СУА і Укр. Музею. Вони оглянули збірку народного мистецтва і бібліотеку, що знаходяться в Стемфордському музеї». Можливо, якраз ця візита відіграла доленосну роль в житті п. Люби, бо незадовго після цього Стемфорд з його музеєм і бібліотекою став частиною її життя аж до нині. І якраз за цю працю п. Люба удостоєна високої нагороди Української держави».

Наступне привітання прозвучало від Ляриси Зелик, з Пласту, членом якого п. Люба була з юних літ: «від українського Гантера; від нашої церковці, де Ти, як приїжджаєш до Гантера, молишся в неділю; від потічка в Олі, де Ти залюбки сидиш і вишиваєш, від Зеликівського горбочку, де ми часто Тебе гостимо холодним пивом у спекотні дні. Особливо вітаю Тебе від Центру Української Культури, де довгі роки Ти влаштувала чудові виставки народного

мистецтва під дбайливим оком Покійного Ігора Соневицького — засновника і душі центру, який високо оцінював Твої мистецькі здібності. Після кожної успішної виставки Він приходив з новими ідеями і плянами. Як я запитувала, хто то буде робити, він рішучо відповідав: «Люба, Люба це напевно зробить. І Люба робила!!!».

Потім звучала народна пісня «Роде мій красний, роде мій прекрасний» у виконанні союзнок 139-го Відділу Роксолани Корендій та Лесі Боговик. Знайома мелодія нагадала, що ми єдина велика родина. Навіть тут, за океаном, ми відтворюємо свою рідну, по домашньому тепло родинну атмосферу.

Від нашого 139-го Відділу СУА ім. княгині Ольги у Стемфорді п. Любу привітала голова Ольга Савчук: «Говорять, що очі — це дзеркало душі. ...Як життєдайно горять очі нашої ювілярки, якою енергією сяють ці зірничі, яке світло та любов вони випромінюють... Я впевнена, що вони відображають тепло серця. Наполегливість і любов до книжки привели до досягнень у житті, які ми святкуємо сьогодні разом з п. Любою. Вітати ювілярів, а особливо орденосних, є дуже поважною справою. Не всі може знають, що п. Любов вже нагороджена орденом «За заслуги перед церквою і Папою». А 7-го березня 2018-го р. ще й орденом княгині Ольги III ступеня за багаторічну сумлінну працю та значний особистий внесок у культурно-освітній розвиток України. Дякуємо Вам, п. Любо, за нагоду і честь бути з Вами знайомими, мати можливість спілкуватися і вчитися у Вас, як берегти свою рідну мову і традиції, як поширювати та популяризувати тут, за межами своєї землі, материнські звичаї. Коли пише статті та книжки, коли збирає каталоги, п. Любов не лише поширює знання про історичні події, фольклор і традиції, але й ділиться особистими реліквіями сім'ї, які зберегла: світлинами, коралями, герданами, вишиванками, народним строєм, що є історичними артефактами, і в майбутньому навчатимуть і милуватимуть око наступних поколінь. Так родинна реліквія стає скарбом нашої загальноукраїнської культури, а наша шановна ювілярка п. Любов Волинець, входить до історії своєї країни».

І знову вітання, посмішки, оплески, квіти: від о. мітрата, директора Українського музею

Івана Терлецького, від директора Українського музею в Нью Йорку Марії Шуст, від директора Української школи і відділу СУМ у Стемфорді Уляни Йосипів. Ансамбль СУМ «Русалки» вітали п. Любу музичним співом, а юна вокалістка Марічка Шароварник з Музичного інституту привітала ювілярку душевним виконанням пісні «Рідна мати моя».

На завершення такого родинного вечора прозвучали «Роздуми» — спогади п. Любові: зворушлива розповідь про переїзд з України, про вишиванку для Люби у Німеччині, про її ім'я Любов і про те, як за порадою їхнього священника Любов отримала третє ім'я — Ольга, і друге — Квітослава, та слова щирої вдячності організаторам свята.

Благословенням отця-ректора д-ра Богдана Тимчишина, ми відсвяткували важливу подію у житті п. Любові Волинець — ювілей та нагородження орденом княгині Ольги III ступеня, а також важливу подію у нашій українській громаді Стемфорда — вшанування Жінки, яка заслуговує пошани та вдячності. Низький уклін Вам, пані Любове!

Завершу розповідь словами п. Зелик: «щоб Твоє життя було таке світле, як космацька ви-

Л. Волинець разом з гостями свята.

шивка; таке красне, як різьба Михася Черешньовського; таке багате, як малярство Михайла Мороза; а таке веселе, як вакаційне число ЕКА «Лис Микита».

Тож приєднуємось до поздоровлення п. Ліди Слиз: «Від щирого серця бажаємо Вам, пані Любо, ще багато років активного творчого життя, натхнення, життєдайної наснаги у важливій і благородній праці для добра української справи, якій Ви служите все своє свідоме життя! І нехай допомагає Вам у цьому Господь Бог на многії і благії літа!»

Ольга Савчук, голова 139-го Відділу СУА, Стемфорд, Коннектикут.

Ілюстрація Я. Штірена до «Енеїди»
І. Котляревського.

ПРО РІДНУ МОВУ І «ЯЗИК» ІМПЕРІЇ

Нещодавно дві членкині США — Наталка Соневицька та Софійка Геврик — стали «зірками» українських соціальних мереж, коли своїми щирими відповідями спантеличили якогось російського пропагандиста на вулиці Нью Йорку. Характерно, що московський зайда здивувався словам п. Геврик, що вона українка, і заціпенів від слів п. Соневицької про те, що вона не володіє російською. Він не знайшов що відповісти і на її слова «Москви ще не було, як був Володимир Великий. Була маленька дірочка там, де Москва сто-

їть». Бо московітам не збагнути, що українська не «якийсь там діалект» російської, а самостійна автохтонна мова. Вони не знають, що один з засновників сучасної української літературної мови Іван Котляревський написав свою «Енеїду» у 1798-му р., за рік до народження Пушкіна, від якого росіяни ведуть відлік сучасної російської.

Та дідько з ними, з московітами. Я про інше. В Україні знову піднімають мовне питання (вибори ж скоро). Як завжди, діапазон думок щодо державної мови простягається від однієї крайності до іншої. А от північний сусід виступає з цього приводу консолідовано. Так, недавно постпред Росії при ООН В. Небензя на засіданні Ради Безпеки ООН, зневажливо використовуючи «*на*» замість «*в*», заявив, що «*на* Україні» всі знають російську та приблизно половина населення нею розмовляє. І чомусь вважає, що значна частина українського населення взагалі є росіянами. А його московський начальник обіцяє всіма засобами захищати російськомовних в Україні. Зауважте, не росіян, але «російськомовних».

Справді, майже все населення України — двомовне, бо ж більшість народилися та зростали при совітах, коли вивчення російської було обов'язковим. Але не все так просто з мовами, як здається росіянам з-за «поребрика». Усі, хто володіє українською — не вивченою у зрілому віці, але взятою від батьків, з середовища, в якому жили (навіть якщо ним було бабусине село, куди привозили дитиною на літо) так чи інакше говорять на діалектах. Навіть у тих, хто володіє літературною українською, можна почути регіональну вимову. Тобто наша українська — різна. Ми по різному вимовляємо слова, у нас різні інтонації, а вже слів діалектичних — не перелічити: від «марель» до «биркосів», від «пательні» до «гурків». Ми чуємо регіональну говірку, а дехто навіть може імітувати і полтавське «ль», і львівські інтонації. Але українці, що володіють російською, говорять нею однаково: від Сходу і до Заходу. Правда, росіяни називають нашу вимову «южноруським діалектом». Насправді ж то не «діалект», а акцент, притаманний українцям (до слова, він ще й досі не витравлений на зросійщеній Кубані).

То чому ж ми такі різноманітні в нашій солов'їній і такі однакові в російській? А тому, що українська (незалежно від того, ми російськомовні чи україномовні) — це наша материнська мова, а російська — то силою впроваджена мова імперії, чужа нам, як добре ми б нею не володіли. Відтак і віддає вона в Україні імперським одностроєм, на відміну від нашого різнобарв'я діалектів і говірок. Але російській імперії наше різноманіття байдуже. Головне, щоб «слуги» знали мову «хазяїна», а хазяям мову холопів вчити не треба. Скільки таких «хазяїв» по всіх кутках колишніх совітів (як не прикро, Україні також) не спромоглися вивчити мови тих місць, де живуть роками, а натомість вимагають, щоб там було «всьо вокруг советкоє, всьо вокруг майо». Теревені про «велику російську культуру» несерйозні, бо більшість тих, хто про це волає, не те що Толстого й Достоєвського, але й Барто не читали. Тим українським співвітчизникам, хто продовжує користуватися російською, бо їм «так зручно» і «нет різниці», не завадило б згадати про російську імперську сутність. А також пам'ятати, що всякі московські зайди рахують, якої мови в Україні більше. Бо для них російська — це ланцюг, на який прагнуть знову нас посадити, щоб виправдати агресію Кремля проти України.

Олександр Мацука, Нью Йорк.

Лист союзнякам

Вельмишановні посестри! Славні дочки нескореної нації!
Христос рождається!

Давно наш вік перейшов ту межу, коли вірилось у чудо, коли єство обгортали незбагненні мрії. Але разом із народженням нашого Спасителя Господь послав нам Вас – посестер з дуже далекої за відстанню, але такої близької по духу Америки. Послав Вас, шановні п. Маріанно та п. Олю, бо саме Ви та численний Союз Українок Америки вітаннями подарували часточку тепла своїх сердець, радість, що ми не забуті, надію та віру, що нас пам'ятають.

О, Господи! Ти справді твориш чуда: листівками привітань та матеріальної допомоги, мов ластівки, прилетіли до нас з далекої Америки Союзяночки. Ми, що пройшли тернистим шляхом поневірянь, отримавши жорстоку спадщину минулої влади, не падаємо духом завдяки Вам, дорогі наші посестри! Бо ж скільки разів, скільки свят поспіль ви приходите в наші оселі, наші домівки привітаннями, матеріальною та духовною допомогою.

Щиро дякуємо Вам, що не забуваєте нас, з розумінням ставитесь до нашої долі, дякуємо за Ваші співчуття та співпереживання. Своєю увагою та добрими ділами допомагаєте подолати смуток і журбу, вірити, що ці випробування нам були дані для того, щоб з відстані часу збагнути своє призначення на цій землі.

Тож, добрі наші вісники, посланці надії та віри, янголи в людській плоті, щиро зичимо Вам добра, наснаги. Нехай Новонароджений Ісус у час Різдвяного Дійства дарує Вам і Вашим близьким міцне здоров'я, радість великої Любові та Господньої благодаті.

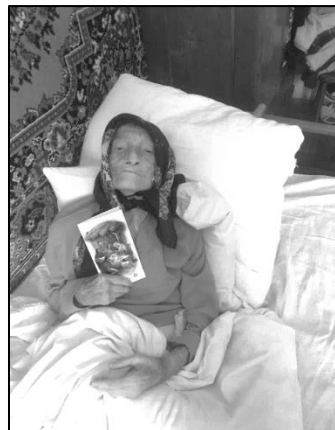
Дякуємо всім союзнякам Вашої славної організації – Союз Українок Америки – за великі справи: за допомогу нашим воїнам, що на східному фронті боронять Україну від московського окупанта, допомогу дітям-інвалідам, самотнім, немічним, людям стражденної долі, воїнам, що потребують реабілітації. Дякуємо за численну та безперестанну допомогу пораненим воїнам.

А скільки ж вдалих операцій проведено за допомогою того медичного обладнання, що придбали саме Ви для лікарень, військових шпиталів! Скільки життів врятовано завдяки тій діагностичній апаратурі, що придбана Вами!

Марно шукати слова в серці, пам'яті, мов у сховищі, бо немає таких слів, щоб віддячити Вам. Тому щиро молимося за Вас, бо допомагаєте нам гідно вистояти в національному становленні, у боротьбі проти демонів зла і облуди.

Низький уклін Вам, дорогі Союзяночки!
Христос рождається! Славимо Його!

*Станкевич Ірина, за дорученням
голова «Товариства політ'язнів
і репресованих» м. Новояворівська.*

Вдячні українки, що отримали допомогу від США.

ВИНО З ТРОЯНД

Новела Василя Симоненка

На неї задивлялися навіть дідугани, і вже рідко який хлопець не міряв очима з голови до п'ят. В одних у зорі світилося захоплення, в других — неприхована хіть, а треті милувалися нею, як шедевром краси. Коли вона кидала чорні коси на пружні груди і пливла селом з сапкою на плечі, хлопці божеволіли. Приходили боязко до її воріт і натхненно говорили про кохання, а вона тільки слухала та мовчала. Ніхто не насмілювався торкнутися її, мов боявся осквернити дотиком красу. Вона ніким не гордувала і ніколи не ганила, а тільки прохала прощаючись:

— Не ходи до мене більше. Добре?

І в тернових очах було стільки благання, що ніхто не зважувався їй заперечувати. Минало в хлопців сп'яніння від краси, закохувалися вони в звичайних кирпатих і го-строносих дівчат, а Ольга ставала для них приємною згадкою.

Андрій ніколи не зважувався підійти до неї. Та й куди йому, кульгавому горбаневі, було сікатися, коли й не такі, як він, од неї гарбузи качали. Вона часто ловила його погляд на собі і завжди у відповідь світилася привітністю, але він вбачав у тому образливу жалісливість.

Хлопці ставали трактористами і шоферами, йшли в льотчики і моряки, а він і мріяти про це не міг. Він копирсався в колгоспному саду, а вдома розводив квіти. До квітів принадився, відколи померла мати. В його садибі не росла ніяка городина, лише виноград, яблуні, вишні і квіти, квіти. І могила матері з ранньої провесни аж до бабиного літа квітувала, мов клумба. Він дарував розкішні букети нареченим, і всі були йому вдячні, і всі шанували його, а йому ж хотілося випити хоч краплю кохання.

— Чи й мені ти подаруєш букет на весілля? — запитала якось Ольга, коли в саду трусили яблука. Він мало не отерп від несподіванки, але мовив:

— Ти вибереш сама, які захочеш. — Потім

він посміливішав і сказав: — У мене їх дуже багато. І ще, коли захочеш, до твого весілля я зроблю вино з пелюсток троянди.

— Вино з троянд? — здивувалася дівчина. — Таке й вигадасеш.

— Не віриш? — захвилювався він. — Те вино — як ніжність. Коли прийдеш по квіти, покуштуєш.

І він зашкунтильгав до куреня, куди його кликав сторож. Андрій чомусь вірив, що Ольга приїде по квіти. Він виглядав її кожен вечір. Його збентеженість помітили навіть сусідські хлопчачки, які щовечора щebetали на подвір'ї. Це були вірні Андрієві друзі та надійні охоронці його квітів і саду. Того, хто насмілювався зірвати без дозволу бодай гроно винограду чи квітку, піддавали безпощадному остракізмові. Його цькували так настійливо і жорстко, як це можуть робити лише діти. Ці голомозі квітникарі вечорами, як мухи, обсідали Андрія. Він розповідав їм, що бачать у снах квіти, як вони

перешіптуються з сивими зорями, вигадував казки про дивовижні краї, де квіти не тільки пахнуть, але й розмовляють, і ходять, і граються в піжмурки, а в'януть лише тоді, коли в тій країні з'являється хоч одна нещаслива людина.

— Квіти люблять щасливих. У нас від нещастя вони не в'януть, а плачуть. Ви бачили, скільки вранці на них роси? Ото їхні сльози. Хто росяного ранку знайде незаплакану квітку, той буде дуже щасливий.

— А ви знаходили незаплакану квітку?

— Ні, я не знаходив та, мабуть, і не знайду...

Висіло над ними добре та щире небо, і малюкам здавалося, що всіяне воно не зорями, а квітами, і що посадив ті дивовижні квіти дядько Андрій.

Ольга прийшла в неділю зранку. Вона була така прекрасна, що відразу якось похнюпилися квіти, а господар відчув себе нікчемою і не знав, де подітися.

— Це правда, що суха квітка, знайдена

росяного ранку, віщує щастя? — запитала вона в Андрія.

Язик у хлопця прикипів до піднебіння, очі застигли від подиву.

— Хто... Від кого ти чула про це?

— Я приходила до тебе вчора ввечері і слухала, що ти казав дітям. Так то правда чи ні?

— Ні. То я сам вигадав. — Андрій заховав очі в кущ півоній. Ольга зітхнула.

— Жаль, що я не вмю так гарно видумувати.

«Для чого тобі це? — дивувався хлопець. — З тебе досить тієї вроди, якою наділила мати. А в мене... Що я робитиму, коли зрадять мене ще й ті химерні вигадки?» Перегодом вони сиділи в заплетеній хмелем і диким виноградом альтанці та смакували вино з троянд.

— Ти дуже гарний хлопець, Андрію, — мовила Ольга.

— Ти хотіла сказати, що я непогана людина? — перепитав.

— Я хотіла сказати те, що сказала, — засміялася Ольга і без усякого зв'язку стала побиватися: — Мені багато кажуть, що я гарна і тому мене люблять. Гадають, мені приємно від того. А хіба я винна, що я гарна? Хіба моя врода — це я? — Вона грайливо перекинула коси зі спини на груди.

— Я хочу, щоб хтось полюбив мене, а не мою красу, чорні брови та рожеві щічки. —

Вона помітила, що Андрій хоче вклинцювати своє слово, і заговорила ще швидше: — Що та краса? Вітри видублять шкіру, дощі змиють рум'янець! Натягаєшся ящиків на токах, попогнеш спину на буряках — де та й врода дінеться...

Вона замовкла, і Андрій не знав, що сказати.

— Ну, скажи, Андрію, коли висушить мене праця та негода, чи буду любою для того, що спокусився красою?

— Не знаю, Ольго, — щиро зітхнув хлопець. — Не знаю, хто б тебе зміг не любити отаку!

— Я не весь вік такою буду, Андрію, — мовила сумно. — Так мені можна нарвати квітів?

Андрій кивнув головою, і дівчина побрела в барвисте живе озеро. Вона ходила між квітами, а за нею ходили його закохані очі. Ольга прискіпливо обдивилася чи не кожну пелюстку і вернулася до альтанки з порожніми руками.

— Мені жаль рвати їх, — соромливо зізналася. — Вони такі гарні. Краще я зайду іншим разом.

Він іде з нею до хвіртки і мовчить. Дівчина виходить на вулицю і, дивлячись у синій неспокій його очей, тихо каже:

— А до весілля ти неодмінно приготуй вино з троянд...

Спідниця

Метеликом по хаті
Дівча мале літає:
Немов мачок яскравий
пурпуром розцвітає.

У спідничці червоній
То там, то тут зав'ється;
І щось смішне лепече;
Співає і сміється.

Та ось уже панянка
І спідниця строката —
Червоні пишні смуги
І чорні тасьми канта.

З роками стала пані:
У чорному, тоненька,
А долом елегантні
Пасочки червоненькі.

Час все біжить, не стане,
І вже вона бабуся —
Спідниця довга, чорна;
Під хусткою волосся.

У неї на подолі
Тендітна, ледь помітна,
Лишилася червона
Одна-одненька нитка.

Ярка Богач

ЛЕМКІВСЬКИЙ СПОМИН

Народилася я в м. Самбір, на Бойківщині, де провела перші роки дитинства. Протягом першої окупації Галичини більшовиками (1939 — 1941) перебувала на Лемківщині, де учителювали мої родичі.

У кітловині між горбами та лісами, у селі Глудно, що його жителі називали Глідно, восени 1939-го р. почала першу класу народної школи, тут приступила до Першого св. Причастя, тут уперше почула солов'їний спів, що вечорами лунав між деревами біля церкви. Безжурні і щирі діти села були не тільки друзями шкільної лавки, а теж провідниками в кутки мальовничої природи лемківського краєвиду. Тут я провела надзвичайні дні, повні нових вражіннь щоденного життя, близько пов'язаного з українською свідомістю, традиціями та природою довкілля.

З новими друзями ходили на Маївки, бігала з ними по барвистих луках, збирала з ними пахучі суниці, з ними гнала корови на шовкові трави пасовиська, з ними бігала по стерні босими ногами, хоч не було легко. Незабутні ранки лісової тиші, коли входили гуртом поміж дерева, наче у якусь святиню, а потім мовчки розходились у пошуках грибів. Гамір, співи і забави при вогнищі й очікування новоспеченої бандурки. У довгі осінні вечори господині пряли, а ми, діти, робили солом'яні прикраси на ялинку.

Святкували лемки Різдво урочисто з усіма його традиціями, а колядники ходили по селу до пізньої ночі. На Новий рік, 14-го січня, ходили діти по хатах віншувати та були обдаровані смачним печивом.

Ті дні на чудовій Лемківщині — немов якась дивно-чудова казка — залишили в моїй душі таке глибоке вражіння, яке ані довгі літа, ані різні життєві переживання не могли стерти з пам'яті.

Ще й сьогодні та казка зворушує мене до сліз, і ніби бачу і ті події, і тих людей.

Ось, ніби перед очима, усміхнені обличчя моїх лемківських друзів, між ними Ольга Ярема і її братик Левко... Що сталося з ними? Хочу вірити, що не впали жертвами жорстокої акції «Вісла»...

Оксана Теодорович, 29-й Відділ СУА, Чикаго.

Наша обкладинка

Дарія Гулак-Кульчицька народилася в Бучачі, Україна, у 1939-му р. Чотирирічною разом з батьками переселилася з України до США. Отримала диплом бакалавра й магістра у Детройтському університеті (1962; 1966), спеціалізуючись у біології. Додатково вивчала образотворче мистецтво в Державному Університеті в Янгстауні (1979) та в Українському Вільному Університеті в Мюнхені (1983). Мистецтво іконописання вивчала протягом 1985-го р. в іконописця Ювіналія Мокрицького в монастирі отців Студитів у Вудстоці (Онтаріо). Серед робіт, виконаних на замовлення, монументальні ікони для українських католицьких церков: св. Андрія в Клівленді, Огайо (1997); св. Анни в Остінтаун, Огайо (1999); св. Михаїла в Черрі-Гілл, Нью Джерзі. Її роботи експонувалися у Смітсонівському музеї у Вашингтоні, Українському посольстві у Вашингтоні, Українському Національному Музеї в Чикаго та Українському Музеї-Архіві в Клівленді, Огайо. Отримала багато нагород, зокрема «Вибір критиків» від «The Cleveland Plain Dealer» (1988), ключ до міста Парми та грамоту від мера і Міської Ради за її внесок в іконописання (2009). Про її творчість згадано у книзі Дмитра Степовика «A History of the Ukrainian Icon 10th-20th Centuries» (1996).

IN MEMORIAM

Martha Wasylyna Arnold, a long-time member and president of UNWLA Branch 38 in Denver, Colorado, died on November 8, 2018, after a long illness. Martha was born in Western Ukraine on August 20, 1941. Her family immigrated to the United States after World War II and settled in Detroit before moving to Philadelphia and finally to Denver where Martha's father, Evhen Wasylyna, served as deacon at the Ukrainian Catholic Church of the Transfiguration of Our Lord.

Martha earned a Master's degree in social work from the University of Denver. As a social worker, she helped many Ukrainian newcomers to the Denver metropolitan area settle into their new environment. As a member and officer of Branch 38, she organized Ukrainian celebrations and facilitated arrangements for artists from Ukraine to come to Denver to perform.

Martha is survived by her daughter Natalie Blais, who serves as admission officer at St. John's College in Santa Fe, New Mexico, by two grandchildren, and by two brothers, Taras and Andriy. A panakhyda in her memory was held on November 10 in Denver. A memorial service is planned for March by her daughter. Writing on Facebook about her mother, Natalie commented, "She gave to everybody and anybody that needed something. She always opened her home to family, friends, strangers. Her spirit of hospitality was unrivaled."

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

1,292 дол. 12-й Відділ СУА, Парма Огайо.
\$1,000 Oleh J. Tretiak.
\$500 UNWLA Branch 139, Stamford CT.
\$300 Anna Poruchynsky.
100 дол. У пам'ять **бл.п. Мирослава Зелінського**, батька Лесі Яричківської.
 Катруся Воловодюк.
100 дол. Замість подарунка з нагоди дня народження **Ореста Білоуса**.

Ліда і Любомир Яхницькі.

Mr. Eugene Mychalowych passed away on October 7, 2018. Mr. Mychalowych was the husband of Lidiya Mychalowych, member of UNWLA Branch 56 of North Port, FL. The family's request that in lieu of flowers:

\$250 Men's Social Club of SW Florida;
\$150 Bilous Foundation;
\$100 Neonillia Lechman; Bohdan and Myroslava Futey; Lieda Boyko;
\$50 Alexandra Popel;
\$25 Bohdan & Vira Bodnaruk.

In memory of **Mr. Zenon Shpon**, the following members of Branch 56 in North Port, FL have donated:

\$100 Mrs. Oksana Lew;
\$50 Mrs. Nadia Iwanczuk; Mrs. Christine Kuzyma;
\$25 Mr. & Mrs. N. Olesnycky;
\$20 Mrs. Tamara Weremienko.

Mrs. Iwanna Holowaty passed away on November 9, 2018. Mrs. Holowaty was a current member and past president of UNWLA Branch 56 in North Port, FL. The family's request that in lieu of flowers, donations could be made to UNWLA's War Victims' Fund have been honored by the following:

\$100 Sharon Prizant & Neil Colton; Donna M. Wylly; Marcella & Archie Woodworth; Elizabeth Hernly;
\$75 Robin & Keith Newlin;
\$50 Barry & Nancy Shapiro;
\$25 Charles Hacker; Cathy & Rodney Kramp.

\$100 In loving memory of my brother, **George Rokowsky**. Vichnaya Pamyat!
 Larissa Lucenko.

\$100 Martha Wiegand

Branch 96 Hosts Presentation of Myrosia Stefaniuk's *Dibrova Diary*

by Ksenia Rychtycka

Seated at the table: author Myrosia Stefaniuk (r.) and illustrator Luba Kytasty (l.). Standing (from left): Catherine Kizyma, co-president of Br. 96, with Vera Andrushkiw, president of Detroit Regional Council; Marta Kwitkowsky, co-president of Br. 96, with UNWLA 1st VP Lydia Jachnycky. Flanking them are members of Br. 96 (left to right): I. Maritzcak, Anna Macielinski, D. Fedorak, L. Szajenko, O. Gudz, L. Taraschuk, M. Stecko, K. Iwanycky, S. Korduba, M. Flis, M. Kalba, L. Kazewych, I. Petrina, n.n., C. Juzych, N. Lypetzky-Purnell, L. Prokop, C. Lypeckyj, V. Koziara, J. Maziak, Z. Clark-Zubar.

Nostalgia and warm camaraderie reigned at the book presentation of *Dibrova Diary*, written by Myrosia Stefaniuk and illustrated by her artist-sister Luba Kytasta. The event, held on September 7, 2018, was sponsored by UNWLA Branch 96 and partnered with the Warren Civic Center Library. Over 150 people gathered to celebrate the much-awaited publication of Ms. Stefaniuk's memoir about the rustic woodland named Dibrova located just outside of the Detroit metropolitan area.

Catherine Kizyma, Branch 96 co-president, kicked off the event and introduced the author: "Myrosia Stefaniuk is a longtime active member of our community and UNWLA Chapter 96. Born in Ukraine, she was a child when her family fled to escape Soviet occupation, lived in Displaced Persons camps, emigrated to the U.S., and ultimately settled in Michigan. Growing up as a member of a strongly ethnic Ukrainian community, she often felt like an outsider who didn't really fit in. Writing became a way of seeking understanding, meaning and awe in the mystery of nature and the universe and her own role in it. . . . As a result, we have before us a woman who devoted her energies and contributions to writing, teaching and translating. Her written works include a history of

Ukrainian immigration in Michigan, poetry and prose in numerous anthologies and literary publications, and translations of contemporary Ukrainian literature into English."

Following the introduction, Ms. Stefaniuk took the podium and discussed the journey and process of writing the book: "Dibrova has been a special place for many people, not only from this area, but from areas well beyond it. For over sixty years, Ukrainian immigrants have gathered there at picnics, festivals, camps, sports events, family celebrations and bonfires. Today, there are only a handful of folks who still remember how it all began and what it took to make it such a summer haven for so many. But anyone who has visited, camped or vacationed on any Ukrainian estate in the country will be in familiar territory here."

Rich with history and vivid imagery, Myrosia Stefaniuk's book delves into the very soul of this captivating lakefront estate. Stories, descriptions, legends and personal anecdotes are interwoven with poetry and fascinating facts about the natural environment. A major theme that reverberates throughout the book is Plast, its ideals and traditions as Dibrova became the summer destination of hundreds of plastuny from neighboring states

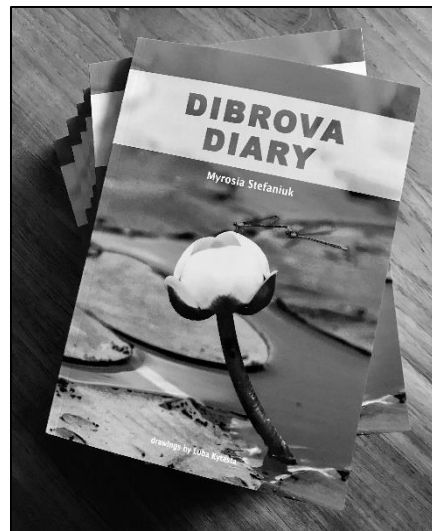
who converged at its *Zelenyj Yar* campgrounds to train, experience, share and grow as individuals amid a nurturing Plast family. No less important was the supporting role of Chernyk, the Ukrainian Sports Club. All summer long, games and tournaments brought hordes of participants, spectators and fans.

But Dibrova's story began long before the land passed into Ukrainian hands when Plast members arrived on the scene and purchased the land with the lake in 1954. In the opening chapter, Ms. Stefaniuk traced the estate's history to its earliest beginnings, reaching back to Native Americans, then the first homesteaders in the 1800s, and everyone who followed, including Plast and Chernyk, which were instrumental in the development and growth of the estate.

The true magic of Dibrova, however, has always centered on its untamed beauty, spring-fed lake, vegetation, and vast variety of flora and fauna. In her book, the author poetically describes *the velvet softness of moss, sand and mud between my toes, the sting of nettles and burrs, itch of poison ivy, the invigorating silk of the lake waters.*

Drawings by Luba Kytasta embellish the text and reflect the charm of Dibrova's landscapes and creatures, beckoning the viewer to see the familiar in a new light with a heightened sense of awe. The striking cover photos and production design are the work of Marta Stefaniuk, the author's daughter.

Ultimately, Myrosia Stefaniuk's memoir is about the connections between people and their traditions, community and the ties that bind. It is the universal story of refugees and displaced people who search for stability and kinship in a place where they can connect with nature and feel at home although separated from their ancestral land. In the author's words: *"Whatever roles we played back in the city, our homes, schools or jobs, all these masks were left behind when we stretched out in the sun. Here, nature won out and our personalities became open and unassuming. Here we were truly free . . ."*

Dibrova Diary by Myrosia Stefaniuk.
Drawings by Luba Kytasta

Ms. Stefaniuk concluded her comments by focusing on the future role for Dibrova in the Ukrainian community: "I wrote this book not only to preserve memories of the past but to invite the current Ukrainian community, especially young families, to treasure this legacy and keep it alive for future generations—with the hope that Dibrova will always be a special place, one where community, traditions and Ukrainian identity will have a safe harbor and home."

The audience was then treated to a reading, followed by a question and answer session, which touched upon future goals for the estate. The evening officially concluded with closing remarks by Marta Kwitkowska, Branch 96 co-president. Attendees lingered long after the formal program ended, to get books signed by the author, to partake in the delicious treats that were provided by Branch 96 members, and to reminisce about good times at Dibrova.

Readers can contact the author via email at Myrosia@dibroviadiary.com. Books can be ordered online at www.dibroviadiary.com.

ОГОЛОШЕННЯ

Союз Українок Америки з вдячністю **прийме в дар**
фортепіано або піаніно
для своєї домівки в Нью Йорку. Транспортування інструменту за кошти СУА.

Тел: 212-464-6533, або 212-247-4986

101-МУ ВІДДІЛУ СУА ІМЕНІ ЛІНИ КОСТЕНКО — 50 РОКІВ!

Союзянки 101-го Відділу СУА.

*І хоч кажуть, що світ порятує краса.
То врятує його тільки жінка...*

Ліна Костенко.

«Уявіть собі, 50 років назад, — каже перша голова відділу Валя Хринівська, — ми були молоді, кожен з нас мав малих дітей, а де-хто був вагітний. І ми взялися за таку велику працю. Тягали дітей за собою, багато наших чоловіків нам допомагали, розуміли нас... Ми мали ідеї, ми хотіли працювати, ми мали вогник до праці. Часто збиралися по домівках...» Справді, попередніми членкинями багато зроблено. Не перерахувати, скільки імпрез, виставок, показів мод і різних свят вони провели.

6-го грудня 2018-го р. 101-й Відділ, який і нині є дуже активним, провів Ювілейний Бенкет — святкування 50 років праці. Бенкет організовано в Українському Культурному Осередку при парафії святих Володимира і Ольги в Чикаго. Організували свято союзянки 101-го Відділу, серед яких Уляна Гриневиц, Марта Фаріон, Ірка Субота, Оріся Кардосо. Участь у святі взяла довголітня голова Округи Чикаго Любомира Калін. Були присутні гості, між ними мисткиня Таня Блянко, яку сподіваємося незабаром побачити членкинею нашого відділу. Вік союзянок нашого відділу різний — від 90 до 22 років, а середній — 60 і трохи більше. Але вік ніколи не шкодить працювати разом, мати добрі ідеї для блага та добра нашого народу тут і в Україні.

Залю мали святкову, по Різдвяному прибрану. На стінах — стенди з фотографіями, на яких кожен себе впізнавав або вже й ні. Також можна було побачити фотографії колишніх

початківців, піонерів відділу молодими — сьогодні вони вже сивочолі пані. Програму вела активна, енергійна, з добрими ідеями голова відділу Оленка Матвіїшин. Завдяки їй відділ постійно активний і тепер найбільш чисельний.

Голова Округи Любомира Калін привітала відділ із Золотим Ювілеєм та підкреслила великий внесок відділу у роботу Округи та Чиказької громади.

Від Округи Л. Калін передала «дар любові» в сумі 500 дол., за що управа та членкині 101-го Відділу дуже вдячні.

Атмосфера була дуже святочна. Робили багато світлин. Смакували святковими стравами, приготовленими панями з осередку. Коли Оленка Шкробут і Галина Протасевич декламували вірші нашої патронки Ліни Ко-

Конкурс «Міс Українка Нью Джерсі». Чи підтримають ініціативу відділи інших штатів?

Організатори конкурсу — 137-й Відділ Союзу Українок Америки, мали на меті розкрити образ сучасної молоді української жінки, яка гармонійно поєднує красу душі і тіла, інтелект, уміння вболівати за тих, хто має потреби. Саме такими були жінки-емігрантки з України, які понад 90 років тому заснували США. Такими союзнянки залишаються й донині. І навіть за обставин, що постійно змінюються і додають викликів, США не припиняє інформувати світ про події в Україні та підтримує українців морально й фінансово. Союзнянки зберігають українську ідентичність, культуру та мистецьку спадщину на еміграції, поширюють відомості про Україну серед американських спільнот. Свято засвідчило, що членкині нашого «молодого» 137-го Відділу є гідними продовжувачами справи своїх попередників, а такі конкурси є нагодою розказати про США новоприбулим українкам і залучити їх до своїх лав.

Ми хотіли провести конкурс, де краса української жінки буде однією зі складових

успіху. Але разом з нею будуть достойно винагороджені розум, мудрість, шляхетність, доброта і таланти. І наші сподівання виправдалися. Серед фіналісток конкурсу «Міс Українка Нью Джерсі — 2018» є і студентки університетів, що тільки почали своє доросле життя, і фахівці, що вже досягли професійного рівня, і переможці олімпіад, і членкині різних *National Honor Society*. Були тут майбутні математики, інженери, юристи, вчительки, медики, політики, економісти, дизайнери та художниці. Серед улюблених їхніх занять, вподобань і захоплень — танці, спів, театр, фотографія, шахи, плавання, теніс, їзда на конях, поезія, в'язання, шиття, вишивання, створення герданів, гра на фортепіано й скрипці, малювання, художній дизайн, риболовля, кулінарія, філософія. Але важливо, що кожна з учасниць пишається тим, що є україночку, та знаходить себе у волонтерській праці.

Дівчата, які недавно переїхали з України, відвідували поранених воїнів в госпіталях (Анна Рак); серед тих, хто виріс в Америці —

стенко, заля завмирала, тільки в кінці оплесками дякувала артистам. А Оленка Матвішин пригадала, як колись наш відділ по-товариськи організував ювілейний бенкет до 50-ліття 22-го Відділу США, бо вважали, що союзнянкам затишно було це зробити через їхній вік. Ми не надіялись, що хтось і нам організує свято, і велика подяка комітету, який попрацював, щоб цей Ювілейний Бенкет пройшов в приємній, товариській атмосфері, по-родинному.

Поділилась своїми спогадами про працю 101-го Відділу Валя Сідельник, яка ніколи не належала до США: «Пам'ятаю, коли відділ влаштував щорічно «Вишивану Забаву», то було велике дійство. Ми спішили на ту «Забаву», а основне, що пані вишивали сукні, сорочки... Членкині всі у своїх вишиваних сукнях, строях представляли це дійство. Це було надзвичайно чудово, як і багато інших імпрез».

А Галина Протасевич, яка приїхала до Америки кілька років тому, пригадала про сум і ностальгію за рідним краєм, а також, що була щаслива, коли Оленка Прийма запросила її до 101-го Відділу: «Коли прийшла сюди вперше, то була зачарована автентичною українською мовою, яку ми там, в Україні, вже майже втратили. Вразило те, як люблять, поважають і підтримують Україну наші членкині та які вони горді з того, що є україночками». Галина захоплюється тим, як в імміграції, вдалося зберегти свою культуру, свою ідентичність. Щасливим збігом для неї було ще й те, що патронкою 101-го Відділу є Ліна Костенко — її улюблена поетеса.

Зароблені на бенкеті кошти будуть передані до Централі на стипендійний фонд.

На завершення свята паням завжди тяжко розставатися. Вони побажали і надалі святкувати річниці створення відділу та щасливо відсвяткувати Різдвяні свята й зустріти Новий 2019-й рік. А також висловили сподівання, що цей рік принесе в Україну МИР і СПОКІЙ!

Марія Щерб'юк,
пресова референтка 101-го Відділу,
Округа Чикаго.

градуантки школи українознавства, членкині СУМ-у (Меланія Агне), Пласту (Надія Стахира). Учасниці Інтернаціональної Асамблеї Молодих Лідерів при ООН (Тетяна Сидорук), виборчих компаніях на рівні штату (Олеся Вікторія Греб), Програми обміну майбутніх лідерів (Марта Михайлишин); допомога сиротинцям, школам для дітей з особливими потребами (Марія Несторук), малозабезпеченим сім'ям, притулком для бездомних тварин (Марія Танасійчук); волонтерство в таборах для біженців (Богдана Бартків), літніх дитячих таборах (Каміла Івашко); допомога в плануванні та проведенні заходів, ініційованих СУА та українськими церквами (Юлія Вознюк), організаціями «Нова Українська Хвиля» (Мар'яна Савчук), «Разом» — це далеко не повний перелік добродійних справ фіналісток. Навіть лого конкурсу, початковий ескіз Корони для переможниці, рекламні матеріали були створені Олею Войцічкою, донькою союзьки 137-го Відділу СУА Марії Войцічкої. Ми горді, що знання і вміння дівчата зосереджують на допомозі тим, хто має потреби, чим заперечують уявлення про сучасних молодих людей як тих, хто дбає тільки про себе.

Після знайомства кожна фіналістка відповідала на навмання обране запитання. «Інтелектуальною планкою» вечора було вже одне з перших запитань: *«Н. Кобринська була засновницею жіночого руху в Галичині на початку ХХ ст., а М. Рудницька — впливовою фігурою жіночого руху в Галичині в міжвоєнний період. Чи можуть вони бути рольовими моделями для сучасних жінок?»* У відповідях дівчата показали громадянську позицію, зрілість мислення, розуміння проблем сьогодення. Дотепною й цікавою була відповідь М. Михайлишин на запитання *«Якщо б Джин виконав три твоїх бажання, якими б вони були?»*. Дівчина відповіла: «Перше — щоб у світі не було війни та голоду, друге — щоб усі люди жили щасливо та вічно, третє — зустріти ще одного джина, щоб здійснити ще три бажання».

Виступи фіналісток поєднувалися з показом колекції одягу талановитої української дизайнерки Оксани Полонець. Вражає надзвичайна фантазія цієї майстрині — у створеному нею одязі поєдналися традиційна українська вишивка та сучасність.

Під час другого етапу конкурсу учасниці блискуче демонстрували сучасний або традиційний український одяг. Ми побачили одяг з Поділля, Центральної України, Лемківщини, Буковини, Покуття. Дівчата не тільки показували, але й розказували про одяг і вишивку. І зробили це майстерно! Без сумніву, дослухалися до поради,

що я дала їм під час підготовки: уявити, що вони — шкільні вчительки і розповідають про традиційний український стрій дітям... Усі, хто був на добродійному вечорі, захоплено слухати розповіді дівчат, які часто були «зіткані» з історій близьких їм людей. Бачили б Ви, з якою теплою та гордістю розказували про свою родину дівчата, одягнені в сорочку, вишиту ще їхньою прабабцею!

Для того, аби присутні на заході англомовні гості також мали змогу дізнатися про українську культуру та життя, ведучі конкурсу користувалися двома мовами. Також вільне володіння українською мовою не було обов'язковим критерієм для участі в конкурсі. Так ми намагалися долучити до нашої союзьанської родини і тих дівчат, які через недостатнє володіння мовою «відходять» від української спільноти. У теперішньому часі, за умови жорсткої інформаційної війни з боку агресивного сусіда проти України, ми б воліли, аби кожен американець чи американка українського походження (незалежно від рівня володіння українською мовою) — розповідали у своєму оточенні правду про ситуацію в Україні.

У січні 2019-го р. в Україні стартує «Країна Win Win» — освітньо-розважальний проект для молоді української діаспори віком 18 — 40 років, яка цікавиться подіями та процесами в Україні. Одне із завдань проекту — залучати досвід і знання представників діаспори для розбудови іміджу України у світі. Ми раді, що учасниці конкурсу зголосилися взяти в ньому участь.

Найцікавішою частиною вечора був конкурс талантів. Український народний танець (Надія Стахира, Юлія Вознюк), класичні румба і вальс (Анна Рак, Марта Михайлишин), власні пісні (Тетяна Сидорук), гра на скрипці (Каміла Івашко), декламація поезії Шевченка (Олеся Греб) викликали заслужені оплески аудиторії. Оригінальними були презентації талантів інших учасниць, що показали створені власними руками речі. Марія Танасійчук презентувала спечений нею і майстерно прикрашений хліб, Мар'яна Савчук — чудовий торт, Богдана Бартків — гердан, Анастасія Джус — вишиванку, Марія Несторук — сумки і куртки, Меланія Агне та Ольга Войцічка — картини. Останні трое провели аукціон, кошти з якого будуть передані в Україну, і дуже втішені тим, що у такий спосіб зроблять життя когось в Україні хоч трішки радіснішим.

Цей захід, як і всі попередні, організовані 137-м Відділом СУА, добродійний. Прибуток передамо на підтримку освітніх і гуманітарних

Згорі, зліва: 1. Церемонія нагородження. 2. Переможниця конкурсу «Міс Україна Нью Джерсі» Ю. Вознюк разом з Маріянною Заяць (четверта праворуч) та іншими членами журі. 3. «Міс Україна – Всесвіт 2013» А. Заячківська короонує Ю. Вознюк. 4. Дизайнерка О. Полонець, Міс «Українська Діаспора-2015» Ж. Борідка, ведучі А. Заклецька і Б. Табака перед оголошенням переможниць. 5. О. Греб (перша Віце-Міс «Україна Нью Джерсі») читає поему Шевченка «До Основ'яненка» під час Конкурсу Талантів. 6. Т. Сидорук (Міс Волонтерства) під час Конкурсу Українського Одягу. 7. Співачка Alyosha разом з гостями.

проектів США. А переможниця допоможе розповсюдити кошти як Посол Доброї Волі. Тому такі конкурси — це поширення інформації про українську культуру (традиційну та сучасну) та США як благодійну організацію, що зберігає українську ідентичність; це виховання молоді, що горда за духовну спадщину та активна в громадському житті. Саме на це зауважила у привітанні консул І. Лапа ГК України в Нью Йорку.

На вечорі виступила одна з найхаризматичніших українських співачок сьогодення Олена Кучер Тополя (сценічне ім'я Alyosha). Олена побажала дівчатам і всім присутнім звичайного людського щастя та гарних людей поряд і щедро дарувала всім свої глибоко змістовні ліричні пісні. А наприкінці весь зал разом з нею захоплено співав «Ой, у вишневому садку».

Кульмінацією свята стало нагородження переможниць конкурсу. Колекція весільного одягу О. Полонець, що презентували у цей час фіналістки, найкраще підходила для цього моменту. Журі було нелегко вибрати переможницю конкурсу та дев'яти номінацій. Але Марія Заяць (голова США), Роман Гірняк (освітнянський радник УККА і колишній мер Randolph Township, NJ), д-р Михайло Левко (голова Ради Директорів кредитівки Nova-UA), Ольга Мейер (маркетинг-директорка журналу InLove), Ігор Лобортас (власник Класичного Ювелірного Дому Лобортаса), Анна Заячківська («Міс Україна — 2013»), Оксана Коник (волонтер, фінансист Dolche Brothers Printing) після довгої дискусії дійшли до згоди. Процедура нагородження здійснили почесні гості конкурсу Жєня Борідка, «Міс Українська Діаспора — 2015», та Анна Заячківська.

Переможницею конкурсу «Міс Українка Нью Джерсі — 2018» стала Юлія Вознюк. Звання «Перша Віце-Міс» отримала Олесь-Вікторія Греб; звання «Друга Віце-Міс» і «Міс Глядацьких Симпатій» — Анна Рак; «Міс США Н. Дж.» — Оля Войціцка; Переможці у номінаціях: «Міс фотогенічність» — Анастасія Джус; «Міс Талант» — Надія Стахира; «Міс Елегантність» — Марта Михайлишин; «Міс Ерудитія» — Марія Несторьяк; «Міс Артистичність» — Меланія Агне; «Міс Особистість» — Каміла Івашко; «Міс Волонтерство» — Тетяна Сидорук; «Міс Творчість» — Мар'яна Савчук; «Міс Українська Спадщина» — Дана Бартків; «Міс Доброзичливість» — Марія Танасійчук.

Краси та шляхетності свята додали ведучі: надзвичайно інтелегентна й елегантна Анна Заклецька, яка спеціально приїхала з України, та енергійний і веселий Богдан Табака, музичний директор *Орландо Паган*. Свято відбулося завдяки організаторам і помічникам, спонсорам

і партнерам: Українська Федеральна Кредитова Спілка Самопоміч (філії в Н.Дж.); Федеральна Кредитова Спілка Nova-UA (Кліфтон, Н.Дж.); «Міст-Америка»; «Україна-Експрес»; «Best Carpenters»; Українсько-Американська асоціація бізнесменів і професіоналів UABPA; Український Народний Союз; Salt Breeze Spa; People Wealth Matters, LLC; ресторан «Vernissage»; MY Skin Care Center; «Kochut», Ярослав Куземчак, Esq; Віра Фаріон; Porada Real Estate Company; Українські Міжнародні Авіалінії; «K. Moite photography» Христина Посіко, Arberie Hetemi; «Kleynod Ukrainian Watches»; UKIE radio; «Ksenia resort»; «Міст-Clifton»; «Mish-Mash catering» (Марія Войціцка); «Cooking with Oksana» (Оксана Хань); «V2com design advertising»; «NC design event production», Олексій Гольчук (відеорежисер); Ольга Войціцка (маркетинг); Богдан Табака (маркетинг); Наталя Павленко; «Ksenia Resorts», Ліна Павловська, Юля Семеняк, Марія Несторьяк, Таня Вікторова.

Щиро вдячні ініціаторам та організаторам конкурсу — союзнякам 137-го Відділу ім. Квітки Цісик, а це: Валентина Табака (генеральний директор), Оріся Сорока (концепція проекту, сценарій свята), Наталя Гунько (оформлення залі), Марина Коллар (буклет свята), Оксана Коник (маркетинг), Марія Васильків, Оксана Дрибушар, Валентина Куцап (скарбник) а також помічникам, серед яких Віта Стефурак, Слава Климович, Ірина Слота, Галина Бик, Оля Рак, Оксана Чучвара, Світлана Павлюк, Іванка Семирозум, Оксана Княгницька, Поліна Багринівська.

Фотографії дівчат-фіналісток використані для календаря на 2019-й р., на сторінках якого надруковано також цікаві висловлення та відомості про видатних жінок, які народилися в певному місяці (Леся Українка, О. Теліга, Мати Тереза, Маргарет Тетчер та ін.) У такий спосіб у календарі ми поєднали красу юності та мудрість зрілості. (Замовляйте календар за адресою suaclifton@gmail.com.)

Конкурс успішно відбувся. Вщухли останні оплески, зроблені яскраві світлини з учасниками конкурсу та гостями свята. Емоції вляглися, фізичні сили відновилися, а часу вільного стало більше... І невгамовні членкині 137-го Відділу США починають задумуватися над новими імпрезами, на яких зможуть звеличувати українську жінку, що має світлий розум і добре серце. А також розповідати про історію та сучасне нашої благодійної організації — Союзу Українок Америки.

Оріся Сорока,
заступниця голови 137-го Відділу США.

FOOD AS MEDICINE

by Ihor Magun, MD, FACP

The history of medicine underscores just how far we have come and how much has changed over the centuries. If you can only imagine, physicians in the past encouraged pregnant patients to start smoking to prevent excessive weight gain. Treatment of infectious tuberculosis focused on isolating the infected individual in an institution; today, a daily pill provides a complete cure. Today, modern methods of diagnosis and sophisticated medications continue to provide truly remarkable results in treating diseases or other health issues. But despite all the advances and availability of modern meds, sometimes, going back to old-fashioned but tried and true basics can be just as helpful.

Take for example a simple box of baking soda. Aside from the fact that it is used in baking as a leavening agent, it has many medicinal uses. Baking soda is sodium bicarbonate. Many over the counter antacids contain bicarbonate as a key ingredient, but if you are dealing with the discomfort of stomach acid and the drugstore is closed or the weather is not conducive to driving, you can relieve and neutralize stomach acid by dissolving half a teaspoon of baking soda in a half glass of water. This remedy works well, but should only be used occasionally.

Run out of underarm deodorant? Brush on some dry baking soda. It is safe and works. You can also use this dry powder as an antidote for itchy skin or insect bites and to alleviate itching caused by poison ivy. Try an invigorating foot soak by adding several tablespoons of baking soda into a warm basin of water. Baking soda turned into a paste works as an exfoliator for any body part.

Honey can also be added your medicinal armamentarium and has long been used in cold remedy products. Studies have shown that undiluted darker honey (buckwheat type) can be extremely helpful in cough suppression and in easing sore throats.

Ginger has become a staple product in many home kitchens. Aside from all the delicious dishes it is used in, it is a common remedy for nausea. A slice of ginger root can be chewed or made into a tea. It can also be used during pregnancy for nausea control.

Peppermint leaves have been used for medicinal purposes for centuries in many parts of the world. It has particularly made its mark in cold remedy medications. The mechanism of action is

due to its ability to lower mucus. Chewing one or two leaves of the fresh peppermint leaf can markedly relieve nasal congestion, and peppermint oil can be used to soothe headaches. A drop dabbed on each temple works wonders.

Green tea has historically been an ingredient of good health. The main reason for this is its antioxidant effects (catechin component). Benefits include prevention of heart-related issues, improvement of blood flow, lower cholesterol and improved glucose levels in diabetic patients.

Balsamic vinegar has been medically proven to reduce blood cholesterol levels. This property has been one of the most documented medicinal applications, but there are other benefits. Balsamic vinegar contains strains of “good bacteria” (probiotics), so it aids in digestion and promotes good gut health.

Turmeric has been a key ingredient in Asian cuisine for centuries. Its medicinal benefits stem from the presence of phytochemicals, which provided significant anti-inflammatory effects in individuals who suffer from rheumatoid arthritis. Consuming it only in food may not be sufficient to reap the benefits, and you might want to consider supplementing turmeric in tablet form, which is readily available and inexpensive.

For those individuals who have issues with iron deficiency anemia, eating pistachios may be helpful because pistachios contain large amounts of iron. The only caveat here is that pistachios taste so good that it’s easy to binge. We’ve all heard the old adage about “too much of a good thing,” so always be aware of the portion you ingest.

The bottom line is that there are many different products that don’t come from the drugstore but can promote well-being. Not every item mentioned here will be perfectly suited to every person reading this. But it is important to note that general good health does not come from a drugstore or a supermarket, so we should all try to eat as healthy as possible and get adequate rest and exercise. Moreover, a routine medical examination with your physician is an essential component of good health and is strongly recommended.

«Діти – се наш дорогий скарб, се наша надія, се – Молода Україна»

Олена Пчілка

Діти автора лічилки, **Тетяни Малахової**, народилися в Україні в російськомовній Горлівці. Авторка дуже хотіла, щоб вони знали українську мову, але в ті часи книжок українських не мала. От і почала сама писати для них вірші. Вона писала, а діти малювали. То ж і ви, любі діти, беріть у руки олівці та малюйте звірят, про які йдеться в лічилці.

ЛІЧИЛКА

Я малюю білу хату,
Вікна, ганок, вишню й тин.
Ще я вмію рахувати.
Ось наш коник. Він **ОДИН**.

За ставком росте осика
Та до поясу трава.
Ходять берегом індики.
Скільки їх? Звичайно, **ДВА**.

Дуже люблять поросята
У калюжі в спеку грати.
А як стомляться від гри,
Міцно сплять. **ОДИН, ДВА,
ТРИ**.

У хліву живуть сестрички:
Зірка, Фея, Квітка, Ліра.
Понесу води теличкам.
Скільки їх у нас? **ЧОТИРИ**.

Це ж чому в клітині пусто?
Треба кроликів шукать,
Он сховались у капусті...
Скільки кроликів?

Аж **П'ЯТЬ**.

Молоко п'ють козенята,
А коза капусту їсть.
Скільки ж діток має мати?
Подивись уважно.

ШІСТЬ.

А за хатою хлівець
Я малюю для овець.
Відчиню маленький дім:
«Скільки вас тут?»

Рівно **СИМ**.

На ставочку гусенята
Вчилися плавати й пірнати.
Повернулося назад
ВІСІМ мокрих гусенят.

Вийшла качка на дорогу,
Їй потрібна допомога.
Зникло **ДЕВ'ЯТЬ** каченят.
Пошукай її малят!

Заховалась наша квочка
Під вербою в холодочку.
Поруч - жовті немовлята.
Рівно **ДЕСЯТЬ** їх, малята.

Ось такі живуть тварини
Біля нашої хатини.
Всіх ти встиг намалювати?
Всіх ти встиг порахувати?

Загадки про цифри

Ця цифра хвостик піднімає,
Шию гарно вигинає.
Дуже гарно виглядає,
Наче лебідь впливає. (Два.)

Дуже схожа на косу.
Та косить вона не може.

Хто її не хоче вчити,
Хай іде траву косити. (Сім.)

Два кружечки поряд стали.
Що за дивні окуляри?
У маляток запитали:
«Яку цифру написали?» (Вісім.)

ФРАНЦУЗЬКИЙ ТОРТ

(на основі перепису п. Галі Сосенко)

Торт, приготовлений за цим переписом, часто смакують союзьнки 64-го Відділу СУА на своїх сходинах та імпрезах. Останнього разу його пробували та вихваляли гості, що були присутні на святкуванні 64-річчя відділу. Ділимося його переписом і з читачами «Нашого життя». Будьте певні, Вам і Вашим близьким він неодмінно сподобається!

Для тіста треба:

- 3 горнятка борошна (24 унції);**
- ½ фунта масла солодкого (8 унцій);**
- 3 жовтки;**
- 1 ст. ложка кулінарного жиру Crisco;**
- 1 горнятко сметани (8 унцій).**

Масло та Crisco добре посікти з борошном. Жовтки гарно розмішати зі сметаною і додати до тіста. Вимісити так, щоб все добре з'єдналося разом. Поділити на 8 частин, завернути кожну в алюмінієву фольгу та придушити так, щоб зробилася плоскою. Поставити на ніч (або на пару годин) у холодильник.

Розкачати кожен шматок тіста на корж розміром 9" (9 дюймів), поколотити виделкою та пекти 8 — 10 хв при температурі 400° F до легко золотого кольору.

Крем:

- 4 горнятка молока (32 унції);**
- 1 фунт цукрової пудри (powdered sugar);**
- 1 - 2 ванільні палички;**
- 1 ст. ложка масла (для змащування посудини, в якій вариться крем);**
- ¾ - 1 фунт масла.**

Одну столову ложку масла розтопити в посудині і змастити ним цю посудину (для того, щоб крем, який далі в ній будемо варити, не приставав до стінок). Додати молоко, цукор і розрізані навпіл (уздовж) ванільні палички. Варити, постійно помішуючи, до того часу, поки маса загусне та стане кольору карамелі. Як молочний крем охолоне, ванільні палички забрати (якщо в них залишилося нерозчинене насіння, то його вискребти і залишити в кремові).

Збити міксером масло та потрохи додавати його до охолодженого молочного крему (постійно змішуючи міксером).

Зварити сушені абрикоси, розтерти їх в однорідну масу (або використати абрикосову мармеляду, але тоді торт буде набагато солодшим).

Змастити коржі кремом і скласти з них торт (2-й корж змащувати абрикосовим, а всі інші — молочно-масляним кремом). Також змастити кремом боки торта. Останній, 8-й корж, покрити та посипати ним верх і боки торта.

Бажано, щоб до вживання торт постояв хоча б 1 день. Його, на радість господарям, можна місяць зберігати замороженим.

*Анна Аліськевич,
союзьнка 64-го Відділу СУА.*

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Ліда Яхницька – 1-ша заступниця голови
Христина Бойко – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Надя Нинка – 3-тя заступниця голови для справ зв'язків
Ірина Бучковська – протоколярна секретарка
– скарбник
Віра Кушнір – фінансова секретарка
Марія Андрійович – вільна членка
Валентина Табака – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ока Грицак – суспільної опіки
Анна Кравчук – стипендій
Софія Геврик – у справах культури
Оксана Лодзюк – соціальних засобів комунікації
Таня Бедрус – виховна
Наталія Павленко – мистецтва і музею
Ольга Дроздович – архівар

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Рома Шуган – голова
Рената Заяць – членка
Ірина Легун – членка
Ірена Рішко – заступниця членки
Орися Зінич – заступниця членки
Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лариса Тополя – україномовний редактор журналу “Наше Життя”
Тамара Стадниченко – англомовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків – Дітройт
Галина Генгало – Філадельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Мар'яна Лівша – Нью Джерзі
Доля Кріслата – Огайо
Любомира Калін – Чикаго
Христина Мельник – Нова Англія
Аліса Сердюк – Центральний Нью Йорк
Ольга Сперкач – зв'язкові віддалених Відділів
Оля Черкас – зв'язкова вільних членок
Іванка Олесницька

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Lydia Jachnycky – 1st Vice President
Christine Boyko – 2nd VP – Membership
Nadia Nynka – 3rd VP – Public Relations
Iryna Buczkowski – Recording Secretary
Vera N. Kushnir – Financial Secretary
Maria Andriyovych – Officer at Large
Valentyyna Tabaka – Officer at Large

Oksana Skypakewych – Parliamentarian
Xenos

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Vera Andrushkiw – Detroit
Halyna Henhalo – Philadelphia
Halyna Romanyszyn – New York City
Marianna Livcha – New Jersey
Dozia Krislaty – Ohio
Lubomyra Kalin – Chicago
Christine Melnyk – New England
Alisa Serdiuk – New York Central
Olha Sperkacz, Olya Czerkas – Co-Liaisons for Branches-at-Large
Ivanka Olesnycky – Liaison for Members-at-Large

STANDING COMMITTEES

Oka Hrycak – Social Welfare Chair
Anna Krawczuk – Scholarship Chair
Sophia Hewryk – Cultural Affairs Chair
Oksana Lodziuk – Social Media
Tetyana Bedrus – Education Chair
Natalie Pawlenko – Arts and Museum Chair
Olya Drozdowycz – Archives Chair

AUDITING COMMITTEE

Roma Shuhan – Chair
Renata Zajac – Member
Iryna Legoun – Member
Irene (Tetiana) Rishko – Alternate Member
Irena (Orysia) Zynycz – Alternate Member
Larysa Topolya – Ukrainian-language editor of *Our Life*
Tamara S. Cornelison – English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

Лєся Стадничєнко. Олєні.
Lesia Stadnychenko. Deer.